

کتابِ دوّمِ سموئیل

پیشگفتار

کتابِ دوّمِ سموئیل ادامه کتابِ اوّلِ سموئیل آسته.

موضوع های برجسته کتاب اینیا آسته:

فهرستِ عنوانها

- داؤود از مرگِ شائول خبرِ موشه (فصل ۱: آیه ۱)
- نوحه خانی داؤود بَلده شائول و یوناتان (۱۷:۱)
- داؤود، پادشاهِ یهودا موشه (۱:۲)
- جنگ داؤود و خانوارِ شائول (۸:۲)
- باچه های داؤود (۲:۳)
- آبنیر قد داؤود یگجای موشه (۶:۳)
- کُشته شُدونِ ایشبوشیت (۱:۴)
- داؤود، پادشاهِ اسرائیل موشه (۱:۵)
- داؤود فلسطینیا ره شکست میدیه (۱۷:۵)
- پس اُوردونِ صندوقِ عهد (۱:۶)
- وعده خدا دَ داؤود (۱:۷)
- دُعای داؤود (۱۸:۷)
- پیروزی داؤود (۱:۸)
- مهربانی داؤود دَ بَله مِفیبوشیت (۱:۹)
- پیروزی داؤود دَ بَله عمونیا (۱:۱۰)

داؤود و بَتَشَبِيع (۱:۱۱)
 پَيغامِ ناتان و توبه داؤود (۱:۱۲)
 فَوْتِ باچه داؤود (۱۵:۱۲)
 اَمَنون و تامار (۱:۱۳)
 مَرگِ اَمَنون (۲۳:۱۳)
 پس اَمَدونِ اَبشالوم دَ اورشَلِيم (۱:۱۴)
 نَقشِه اَبشالوم بَلدِه شورش (۱:۱۵)
 داؤود از اورشَلِيم دُوتا مُونه (۱۳:۱۵)
 داؤود و صِيِبا (۱:۱۶)
 شِمعي داؤود ره دَوکری مُونه (۵:۱۶)
 مَشورِه اَخيتوفِل دَ اَبشالوم (۱۵:۱۶)
 حُوشای مَشورِه اَخيتوفِل ره باطلِ مُونه (۱:۱۷)
 مَرگِ اَبشالوم (۱:۱۸)
 داؤود از مَرگِ اَبشالوم خبر مُوشه (۱۹:۱۸)
 يوآب داؤود ره سرزنشِ مُونه (۱:۱۹)
 پس اَمَدونِ داؤود دَ اورشَلِيم (۸:۱۹)
 شورشِ شَبِيع (۱:۲۰)
 داؤود اِنْتِقامِ جِبَعونیا ره از اولادِه شائول ميگيره (۱:۲۱)
 جَنگِ دَ خِلافِ فَلَسطِينيا (۱۵:۲۱)
 سَرودِ شُکرگُزاري داؤود پادشاه (۱:۲۲)
 آخِرینِ تورای داؤود (۱:۲۳)
 قوی_تَرینِ نفرای داؤود (۸:۲۳)
 سرشُماری (۱:۲۴)
 داؤود يگِ قُربانگاهِ آباد مُونه (۱۸:۲۴)

داؤود از مرگ شائلول خبر موشه

۱ بعد از فوتِ شائلول، داؤود از شیکست ددونِ عمالیقیا پس آمد و دُو روز دَ صِقْلَگِ شِشت. ۲ دَ روزِ سِوَمِ بےِ بلغه یگ نفر قد کالای چک-و-چیره و خاک دَ سر-و-رُوی شی از لشکرِ شائلول آمد. وختی دَ پیشِ داؤود رسید، خود ره دَ زمی آندخته احترام کد. ۳ داؤود ازو پُرسان کده گُفت: ”از کجا آمدی؟“ او دَ جواب شی گُفت: ”از لشکرِ اسرائیل دوتا کدیم.“ ۴ داؤود دزشی گُفت: ”بلده مه بگی که چیز کار شد.“ او گُفت: ”مردم از جنگ دوتا کد و غدرِ ازوا کُشته شده اُفتد. شائلول و باچه شی یوناتان ام کُشته شد.“ ۵ اوخته داؤود دَ جوانی که بلده ازو خبر اُورد، گُفت: ”چطور فامیدی که شائلول و باچه شی یوناتان مُرده؟“ ۶ امو جوان که بلده شی خبر اُورد، گُفت: ”اتفاقاً مه از کوهِ جِلبوع تیر موشدم، دَ اونجی دیدم که شائلول دَ نیزه خو تکیه کده و گاڈی های جنگی و سوارای دُشمو دزو نزدیک شده مور. ۷ او پُشت خو ره توخ کد و مره دیده کوی کد. ما گُفتم، ’امر کو‘، ۸ او دز مه گُفت: ’تو کی آستی؟‘ دَ جواب شی گُفتم، ’ما یگ عمالیقی آستم‘. ۹ اوخته دز مه گُفت: ’دَ بله مه ایسته شو و مره بکش، چراکه ما سخت زخمی شدیم، لیکن جان هنوز دَ وجود مه آسته‘. ۱۰ پس ما دَ بله ازو ایسته شده او ره کُشتم، چون ما فامیدم که بعد از اوطور زخمی شدو او زنده نمومنه. بعد ازو ما تاج سر شی و بازو بند بازوی شی ره گرفتیم و دَ اینجی دَ پیشِ بادر خو اُوردیم.“

۱۱ اوخته داؤود و تمام کسای که قد شی بود از جاغه خو گرفته کالای خو ره چک کد. ۱۲ اونا بلده شائلول و باچه شی یوناتان و بلده لشکرِ خداوند و خانوارِ اسرائیل ماتم گرفته چخراکد و تا شام روزه گرفت، چراکه اونا قد دمِ شمشیر کُشته شده اُفتد.

۱۳ داؤود دَ امزو جوان که بلده شی خبر اُورد گُفت: ”تو از کجا آستی؟“ او گُفت: ”ما باچه یگ آدم بیگنه از عمالیق آستم.“ ۱۴ داؤود دزشی گُفت: ”چطور تو نترسیدی که دست خو ره باله کده مسح شده خداوند ره کُستی؟“ ۱۵ اوخته داؤود یکی از نفرای خو ره

کوی کده گُفت: ”پیش بیه، دَ بِلِه ازی حَمَله کُو!“ پس اُو اَمَدِه اُو ره زَد و اُو مُرد.
۱۶ داؤود دَزُو گُفت: ”خُون تُو دَ گردونِ خود تُو بَشِه، چراکه دان تُو دَ بِلِه تُو شاهِدی دَد
وختیکه گُفتی، ’ما مَسَح شُدِه خُداوند ره کُشتم.“

نوحه خانی داؤود بِلدِه شائول و یوناتان

۱۷ داؤود اینی نوحه ره دَ بارِه شائول و باچه شی یوناتان خاند: ۱۸ -- و اَمَر کد که «نوحِه
کمون» بِلدِه اولادِه یهودا یاد دده شنه. ای نوحه دَ کِتَابِ یاشار ام نوشته یه. --
۱۹ ”شان -- و -- شوکت تُو ای اسرائیل، دَ جای های بلند تُو کُشته شُد.

زورآورا چطور کُشته شُدِه اُفتد!

۲۰ ای توره ره دَ جَت نَگید

و دَ کوچه های اَشِقِلون اعلان نکنید؛

اگه نه دُخترِونِ فَلَسطینیا خوش مُوشه

و دُخترِونِ ناختنه ها خوشحالی مُونه.

۲۱ ای کوه های جِلبوع، شبَنم و بارو دَ بِلِه شُمُو نَباره

و از کِشتزار های شُمُو هدیه ها حاصل نَشنه!

چُون دَ اُونجی سِپِرِ زورآورا قد خاک -- و -- خُون اَلُوده شُد،

سِپِرِ شائول، که دیگه قد روغو مَسَح نَشُد.

۲۲ از خُونِ کُشته شده ها

و از چربی زورآورا،

کمونِ یوناتان پس تاو نخورد

و شمشیرِ شائول خالی پس نمد.

۲۳ شائول و یوناتان دوست دشتنی و خوش-آیند بود،

اونا د زندگی و مرگ از یگدیگه خو جدا نشد!

اونا از برگج ها کده تیزتر بود

و از شیرا کده قوی تر.

۲۴ ای دخترانِ اسرائیل، بلده شائول چخرا کنید،

بلده کسی که کالاهای سُرخ و چیزای نفیس ره دز شمو مپوشند

و زیوراتِ طلایی ره د کالای شمو سخت موکد.

۲۵ زورآورا چطور د دورونِ جنگ کُشته شده افتد!

یوناتان کُشته شده د جای های بلند افتد!

۲۶ ای برار مه یوناتان، ما بلده تو غصه مونم؛

تو بلده مه غدر خوش-آیند بودی.

مُحَبَّتِ اَز تُو بَلَدِه مه گلو خاص بُود،

خاصتر از مُحَبَّتِ خاتونو.

^{۲۷} زورآورا چطور کُشته شده اُفتد!

و سلاح های جنگی چطور از بین رفت!

داؤود پادشاهِ يهودا موشه

^۲ بعد امزی واقعه داؤود از خُداوند هدايت طلب كده گُفت: ”آيا سُون باله دَ يكي از شارای يهودا بورم؟“ خُداوند دَز شى گُفت: ”بورو.“ داؤود گُفت: ”دَ كُدم شى بورم؟“ او گُفت: ”دَ حبرون.“ ^۲ پس داؤود قد دُو خاتون خُو، اَخِينوعَمِ يزرعيلی و اَبيجایل بيوه نابالِ كَرَمَلی دَ اُونجی رفت. ^۳ داؤود اَمُو كسا ره كه قد شى بُود، هر كُدم شى ره قد خانوار شى دَ اُونجی بُرد؛ و اونا دَ شارای حبرون جای-دَ-جای شد. ^۴ اوخته مردای يهودا اَمده داؤود ره دَ اُونجی مَسَح كد تا پادشاهِ خانوارِ يهودا شُنه.

وختی دَ داؤود گُفته شد كه مردمِ يابيشِ جلعاد شائول ره دَفن كده، ^۵ داؤود قاصدا ره دَ پيشِ مردمِ يابيشِ جلعاد رِي كد و دَزوا گُفت: ”خُداوند شُمو ره بركت بديه، چُون شُمو دَ حقِ بادار خُو شائول مهربانی كده او ره دَفن كديد. ^۶ آلی دُعا مُونم كه خُداوند مُحَبَّت و وفاداری خُو ره نصيب شُمو كنه؛ و ما بخاطرِ امزی كار شُمو دَ حقِ شُمو خُوبی مُونم. ^۷ پس بيليد كه دِستای شُمو قوی بَشه و دلير بَشيد؛ ازی كه بادار شُمو شائول فُوت كده، خانوارِ يهودا مَره مَسَح كده و دَ بَله خُو پادشاه جور كده.“

جنگ داؤود قد خانوارِ شائول

^۸ دَ عَيْنِ حَالِ أَبْنِيرِ بَاچِه نِيرِ قَوْمَنْدَانِ لَشْكَرِ شَائُولِ، اِيشْبُوشِيتِ بَاچِه شَائُولِ رِهْ گَرِفْتِه دَ مَحْنَائِيمِ اُورْدِ ^۹ و اُو رِه دَ بَلِه جِلْعَادِ، اَشِيرِيَا، يَزْرَعِيلِ، اِفْرَائِيمِ، بِنِيَامِينِ و تَمَامِ اِسْرَائِيلِ پادشاه جور كد. ^{۱۰} اِيشْبُوشِيتِ بَاچِه شَائُولِ چِلِ سَالِه بُوْد كِه دَ بَلِه اِسْرَائِيلِ پادشاه شُد و دُو سَالِ پادشاهِي كد، لِيكِنِ خَانَوَارِ يَهُودَا اَزِ دَاؤُودِ پَيْرُويِ كد. ^{۱۱} مَدْتِي كِه دَاؤُودِ دَ حَبْرُونِ دَ بَلِه خَانَوَارِ يَهُودَا پادشاهِي كد هفت سال و شش ماه بُوْد.

^{۱۲} دَ امزُو غَيْتِ اَبْنِيرِ بَاچِه نِيرِ و خِدْمَتْگَارَايِ اِيشْبُوشِيتِ بَاچِه شَائُولِ اَزِ مَحْنَائِيمِ بُرْ شُدِه دَ جِبْعُونِ اَمْدِ. ^{۱۳} و يُوآبِ بَاچِه صَرُويِه و خِدْمَتْگَارَايِ دَاؤُودِ اَمِ بُرُو اَمْدِ و دَ نَزْدِيكِ نُوْرِ جِبْعُونِ قَدِ اَزِوَا رُويِ دَ رُويِ شُدِ. يَكِ جَمِ اَزِوَا دَ يَكِ طَرْفِ نُوْرِ شِشْتِ و دِيكِه جَمِ اَزِوَا دَ دِيكِه طَرْفِ نُوْرِ. ^{۱۴} اوخته اَبْنِيرِ دَ يُوآبِ كُفْتِ: ”بِيْلِ كِه مَرْدَايِ جِوَانِ بَالِه شُنِه و دَ پِيشِ رُويِ مَوْزُورِ اَزْمَايِي كَنِه.“ يُوآبِ كُفْتِ: ”خُويِه، بَالِه شُنِه.“ ^{۱۵} پَسِ اُونَا بَالِه شُدِه دَ حِسَابِ پِيشِ اَمْدِ، دِوَازْدِه نَفْرِ اَزِ بِنِيَامِينِ اَزِ طَرْفِ اِيشْبُوشِيتِ بَاچِه شَائُولِ و دِوَازْدِه نَفْرِ اَزِ خِدْمَتْگَارَايِ دَاؤُودِ. ^{۱۶} اوخته هَرِ كُدْمِ اَزِوَا سِرِ حَرِيْفِ خُو رِه گَرِفْتِ و شَمَشِيرِ رِه دَ بَغْلِ حَرِيْفِ خُو گُورِ كد و پَكِ اَزِوَا يَكْجَايِ دَ زَمِي اُفْتَدِ. اَمْزِي خَاطِرِ اُونَجِي رِه «حَلَقْتِ هِصُورِيمِ» نَامِ اِيشْتِ كِه دَ جِبْعُونِ اَسْتِه. ^{۱۷} دَ امزُو رُوزِ جَنْگِ غَدْرِ سَخْتِ بُوْد و اَبْنِيرِ و مَرْدَايِ اِسْرَائِيلِ اَزِ پِيشِ مَرْدَايِ دَاؤُودِ شِكْسْتِ خُورْدِ.

^{۱۸} سِه بَاچِه صَرُويِه يُوآبِ، اَبِيشَايِ و عَسَائِيلِ دَ اُونَجِي بُوْد؛ و عَسَائِيلِ رَقْمِ آهُويِ وَحْشِي اَلِّي چَابُكِ-و-تِيْزِ بُوْد. ^{۱۹} پَسِ عَسَائِيلِ اَبْنِيرِ رِه دُمْبَالِ كد و دَ غَيْتِ دُمْبَالِ كَدُونِ اَبْنِيرِ طَرْفِ رَاسْتِ يَا طَرْفِ چَپِ تَاوِ نَخُورْدِ. ^{۲۰} اَبْنِيرِ پُشْتِ خُو رِه تُوخِ كَدِه كُفْتِ: ”عَسَائِيلِ، تُو اَسْتِي كِه مَرِه دُمْبَالِ مُونِي؟“ اُو كُفْتِ: ”اَرْمِي، مَا اَسْتَم.“ ^{۲۱} اَبْنِيرِ كُفْتِ: ”طَرْفِ رَاسْتِ يَا چَپِ تَاوِ بَخُورِ و يَكِي اَزِ جِوَانَا رِه دِسْتِگِيرِ كَدِه سَلَاحِ شِي رِه بَگِيرِ و بُوْرُو.“ مَكْمِ عَسَائِيلِ نَخَاسْتِ كِه اَزِ دُمْبَالِ كَدُونِ اَزُو دِسْتِ بَكْشِه. ^{۲۲} اَبْنِيرِ بَسْمِ دَ عَسَائِيلِ كُفْتِ: ”اَزِ دُمْبَالِ

كدون مه پس تاو بخور. چرا بايد توره د زمي بزئم؟ بعد ازو چطور ميتئم روي خوره د برار تو يواب نشو بدئم؟“^{۲۳} ليکن عسائيل نخاست که پس تاو بخوره؛ اوخته ابنير نيزه خو دور دده د كوره ازو زد که نيزه از پشت شي بر شد و او د امونجي افتهه جاي-د-جاي مُرد. و هر کسی که د اونجي رسيد، يعني د امزو جاي که عسائيل افتهه مُردد، ايسته شد.

^{۲۴} مگم يواب و ابيشاي د دُمبالِ ابنير رفت و د غيتِ آفتو ششتو د تپه امّاه که روي د روي جیح د راهِ بياونِ جبعون آسته رسيد. ^{۲۵} اولاده بنيامين د گريدِ ابنير جم شد و اونا يگ دسته جور شده د بله يگ تپه ايسته شد. ^{۲۶} اوخته ابنير چيغ زده د يواب گفت: ”آيا شمشير بايد همیشه مو ره کُشتار کنه؟ آيا تو نميدنی که عاقبتِ ازی کار تلخ آسته؟ پس تا کی د نفرای خو امر نمونی که از دُمبالِ كدونِ برارونِ خو پس تاو بخوره؟“^{۲۷} يواب د جواب شي گفت: ”د خدای زنده قسم که اگه توره نموگفتی، لشکر مو تا صُبح از دُمبالِ كدونِ برارونِ اسرائيلي خو دست نمیکشيد.“^{۲۸} پس يواب شپور ره د صدا اورد و تمام لشکر ايسته شد و اونا مردای اسرائيل ره ديگه دُمبالِ نکد و ديگه درگيرِ جنگ نشد. ^{۲۹} ابنير و نفرای شي تمام امزو شاو از راهِ عربّه سفر کد و از دریای اُردن تير شد و تمام صُبح رفته د مَحناييم رسيد.

^{۳۰} وختی يواب از دُمبالِ كدونِ ابنير پس آمد و تمام مردم ره جم کد، از خدمتگاری داوود بغير از عسائيل زده نفر گم بود. ^{۳۱} ليکن خدمتگاری داوود سه صد و شصت نفر بنياميني ره که نفرای ابنير بود، زده کُشتد. ^{۳۲} اونا عسائيل ره باله کد و برده د قبرِ آته شي د بيت-لحم دفن کد. اوخته يواب و نفرای شي تمام شاو راه رفت و د غيتِ روز واز شدو د جبرون رسيد.

^۳ جنگ د بينِ خانوارِ شائول و خانوارِ داوود طول کشيد؛ داوود روز د روز قوی مُوشد، ليکن خانوارِ شائول روز د روز ضعيف شده مورفت.

^۲ اینی باچه ها بلده داؤود دَ حبرون دَ دُنیا اَمَد: باچه اولباری شی اَمنون از اَخینوعَم یزرعیلی، ^۳ دوّم شی کیلاب از اَبیجایل بیوه نابالِ کرملی، سوّم شی اَبشالوم باچه معکه دُخترِ تلمای پادشاهِ جِسُور، ^۴ چارُم شی اَدونیاہ باچه حَگیت، پنجم شی شِفطیا باچه اَبیطال ^۵ و ششم شی یترعام از عگله خاتونِ داؤود. پگِ امزیا بلده داؤود دَ حبرون دَ دُنیا اَمَد.

اَبنیرِ قد داؤود یگجای موشه

^۶ وختیکه دَ بَینِ خانوارِ شائول و خانوارِ داؤود جنگ بُود، اَبنیرِ خود ره دَ مینکلِ خانوارِ شائول قوی جور موكد. ^۷ شائول یگ کنیز دَ نامِ رصفه دشت که دُخترِ آیه بُود. اوخته ایشبوشیت دَ اَبنیرِ گُفت: ”چرا قد کنیزِ آته مه خاو کدی؟“ ^۸ اَبنیرِ بخاطرِ توره ایشبوشیت غدر قار شد و گُفت: ”آیا ما یگ کله سگ بلده یهودا اَسْتُم؟ تا امروز ما دَ خانوارِ آته تُو شائول، دَ برارون شی و دَ دوستای شی وفادار بُودیم و تُو ره دَ دستِ داؤود تسلیم نکدیم؛ ولے امروز تُو مره بخاطرِ امزی خاتو گُناهکار حساب مونی. ^۹ خدا امی ره، بلکه کلوتر ازی ره دَ حقِ اَبنیرِ انجام بدیه؛ اگه ما امو چیز ره که خداوند دَ داؤود قسم خورده، بلده شی انجام ندیم ^{۱۰} و پادشاهی ره از خانوارِ شائول گرفته تختِ داؤود ره دَ بله اسرائیل و یهودا از دان تا بئیرشبع برقرار نکُم.“ ^{۱۱} ایشبوشیت نَتِنست که دَ جوابِ اَبنیرِ چیز بُگیه، چُون ازو میترسید.

^{۱۲} اوخته اَبنیرِ از طرفِ خود خُو قاصدا ره دَ پیشِ داؤود رَی کده گُفت: ”ای سرزمی از کی اَسته؟ قد ازمه عهد بسته کو و ما دستِ خُو ره قد ازتو یگ موم تا تمامِ اسرائیل ره سون ازتو بیرم.“ ^{۱۳} داؤود گُفت: ”خوبه، ما قد تُو عهد بسته موم، لیکن یگ چیز از تُو میخایم که اینی اَسته: وختیکه دَ دیدون مه مییی میخال دُخترِ شائول ره گرفته بیر، دَ غیر

ازو روى مره نمينگرى. “^{۱۴} اوخته داؤود قاصدا ره د پيش ايشبوشت باچه شائول ربي كده گُفت: ”خاتون مه ميخال ره كه د صد پوست ختنه فلسطينيا بلده خو نامزاد كدم، د پيش مه ربي كو. “^{۱۵} پس ايشبوشت نفر ربي كده او ره از شوى شى فَلَطِيئِيل باچه لايش گرفت. “^{۱۶} ولے شوى شى ام قد ازو قتي رفت و از پشت ازو تا بحوريم چخرا كده آمد. اوخته ابنير د فَلَطِيئِيل گُفت: ”تاو خورده پس بوره. “ و او پس رفت.

^{۱۷} د عين حال ابنير قد ريش سفيداي اسرائيل گپ زده گُفت: ”چند مدت موشه كه شمو ميخاهيد كه داؤود د بله شمو پادشاه شنه. “^{۱۸} پس آلى خاست خو ره انجام بيد؛ چون خداوند د باره داؤود گُفته، د وسيله خدمتگار خو داؤود، قوم خو اسرائيل ره از دست فلسطينيا و از دست پگ دشمناي شى نجات ميديم. “^{۱۹} امچنان ابنير توره خو ره د گوش بنيامينيا رسند؛ و بعد ازو ابنير د حبرون رفت تا تمام چيزاي ره كه د نظر مردم اسرائيل و خصوصاً د نظر پگ خانوار بنيامين خوب معلوم شدد، د داؤود بگيه. “^{۲۰} پس ابنير قد بيست نفر خو د پيش داؤود د حبرون آمد و داؤود بلده ابنير و نفرای كه قد شى بود يگ مهماني ترتيب دد. “^{۲۱} اوخته ابنير د داؤود گُفت: ”ما باله شده مورم و تمام اسرائيل ره د پيش بادار خو پادشاه جم مونم تا اونا قد از تو عهد بسته كنه و تو د بله پگ حُكمرانى كنى، امو رقم كه دل تو ميخايه. “ پس داؤود ابنير ره رخصت كد و او بخير- و- سلامت رفت.

^{۲۲} د امزو غيت خدمتگاراى داؤود و يوآب از يگ حمله پس آمد و قد خو غدر وُلجه اورد. ليكن ابنير قد داؤود د حبرون نبود، چون داؤود او ره رخصت كد و او بخير- و- سلامت رفت. “^{۲۳} وختي يوآب و تمام لشكري كه قد شى بود رسيد، د يوآب گُفته شد كه، ”ابنير باچه نير د پيش پادشاه آمد و پادشاه او ره رخصت كد و او بخير- و- سلامت رفت. “^{۲۴} اوخته يوآب د پيش پادشاه رفت و گُفت: ”چي كدى؟ اونه، ابنير قد پای خو د پيش تو آمد؛ چرا او ره رخصت كدى كه بوره؟ “^{۲۵} تو ميدنى كه ابنير باچه نير آمد تا تو ره بازى بديه و د باره رفت و آمد تو معلومات بگيره و از تمام كاراي كه تو انجام ميدى

^{۲۶} اوخته یوآب از حُضُورِ داؤود بُرو رفت و قاصدا ره از پُشتِ اَبَنِیرِ رِی کد و اونا اُره از نُورِ سیره پس اُورد؛ لیکن داؤود خبر نشد. ^{۲۷} وختیکه اَبَنِیر دَ حِبرون پس اَمَد، یوآب اُره دَ درگه شار گوشه کد تا قد شی توره خصُوصی بُگیه؛ اوخته دَ اُونجی بخاطرِ اِنْتِقَامِ خُونِ بَرارِ خو عَسائیلِ قد خَنجر دَ کوره شی زد و اُو مُرد. ^{۲۸} پسانتر وختی داؤود ای توره ره شنید، اُو گُفت: ”ما و پادشاهی مه دَ حُضُورِ خُداوند دَ باره خُونِ اَبَنِیرِ باچه نیر تا اَبَدِ بے گناه اَستی. ^{۲۹} خُونِ اَزو دَ گردونِ یوآب و تمامِ خانوارِ آته شی بَشه و دَ خانوارِ یوآب همیشه یگو کس بَشه که دَ دانه ریمتو یا مَرَضِ کولی گِرِفْتارِ بَشه یا دَ بَلِه تِیاقِ تکیه کُنه یا قد دَمِ شمشیر کُشته شُدِه بُفته و یا مُحتاجِ نانِ بَشه.“ ^{۳۰} دَ امزی رقمِ یوآب و بَرارِ شی اَبیشای اَبَنِیرِ ره دَ قتل رَسَد، چراکه اَبَنِیرِ عَسائیلِ بَرارِ ازوا ره دَ جِبعون دَ جنگ کُشتد.

^{۳۱} اوخته داؤود دَ یوآب و تمامِ نفرای که قد شی بُود گُفت: ”کالایِ خُو ره چک کنید و پلاس پوشیده بَلدِه اَبَنِیرِ ماتم بَگیرید.“ و داؤود پادشاه از پُشتِ جِنازه رفت. ^{۳۲} اونا اَبَنِیرِ ره دَ حِبرون دَفن کد و پادشاه دَ آوازِ بَلند دَ سرِ قبرِ اَبَنِیرِ چخرا کد؛ و پگِ مَرْدُمِ ام دَ چخرا کدو شد. ^{۳۳} و پادشاه بَلدِه اَبَنِیرِ نوحه خاندِه گُفت:

”آیا اَبَنِیرِ باید رقمی مومرد که یگِ لَوډه مومره؟

^{۳۴} دِستایِ تُو بسته نَبود

و پایایِ تُو زولانه نَشُد.

رقم کسی که دَ پیشِ رُوی شریرو کُشته شُدِه موفته،

تُو کُشته شُدِه اُفتدی.“

و پگِ مردُم بسمِ بلدهِ ازو چخرا کد. ^{۳۵} اوخته پگِ مردُم آمد و د حالی که هنوز روز بُود داوود ره شله شد که نان بخوره، لیکن داوود قسم خورده گفت: ”خدا امی کار ره، بلکه کلوتر ازی ره د حقِ ازمه کنه، اگه ما نان یا یگو چیزِ دیگه ره پیش از شِستونِ آفتو د دان خو بزئم.“ ^{۳۶} پگِ مردُم متوجه شد و ای کار د نظرِ ازوا خوب معلوم شد؛ امو رقم که هر چیزی ره که پادشاه انجام میدد، د نظرِ پگِ مردُم خوب معلوم موشد. ^{۳۷} پس پگِ نفرای داوود و تمامِ اسرائیل د امزو روز فامید که پادشاه د کُشتونِ ابنیر باچه نیر دست ندشته.

^{۳۸} و پادشاه د خدمتگاری خو گفت: ”آیا شمو نمیدنید که یگ سرکرده و یگ مردِ بزرگ امروز د اسرائیل کُشته شده افتد؟“ ^{۳۹} ما امروز ضعیف استم، باوجود که پادشاه مسح شده یم؛ امی نفرای، یعنی باچه های صرویه از مه کده قوی تر استه. خداوند شریرو ره د مطابقِ شرارتِ شی جزا بدیه.“

کُشته شدنِ ایشبوشِت

^۱ ^۴ وختی ایشبوشِت باچه شائول شنید که ابنیر د حبرون کُشته شده، دست-و-پای شی سُست شد و تمامِ اسرائیل د وحشت افتد. ^۲ باچه شائول دو نفر دشت که اونا قومندانای دسته تعرضی بود؛ نام یگ ازوا بعنه بود و نام دیگه شی ریکاب. اونا باچه های رمون بئروتی از اولاده بنیامین بود، چون بئروت د جم بنیامین حساب موشد؛ ^۳ لیکن بئروتیا دوتا کده د جتایم رفتد و تا امروز د اونجی د عنوانِ بیگنه زندگی مونه.

^۴ یوناتان باچه شائول یگ باچه دشت که از هر دو پای خو شل بود. او پنج ساله بود که خبر کُشته شدنِ شائول و یوناتان از یزرعیل رسید. اوخته دایه شی او ره د بغل خو گرفته دوتا کد، مگم د غیتیکه د عجله دوتا موکد، او از بغل شی افتد و شل شد؛ نام امزو باچه مفیبوشِت بود.

۵ یگ روز ریکاب و بَعنه باچه‌های رِمون بئروتی رفته دَ غیتِ گرمی روز دَ خانه ایشبوشیت داخل شد و او دَ خاوِ چاشتی بُود. ^۶ اونا دَ بانه ازی که گندم میگیره دَ منه خانه داخل شد و قد شمشیر دَ کوره ایشبوشیت زد؛ بعد ازو ریکاب و برار شی بَعنه دوتا کد.

۷ ارے، وختیکه اونا دَ خانه داخل شد ایشبوشیت دَ اتاقِ خاوِ خو دَ بله چارپایی خاوِ بُود؛ اوخته اونا او ره زده کُشت و سر شی ره از تن شی جدا کد. بعد ازو سر شی ره گرفته تمام شاو از راه عَرَبه سفر کد ^۸ و سر ایشبوشیت ره دَ پیش داؤود دَ حبرون اُورده دَ پادشاه گُفت: ”اینه، سر ایشبوشیت باچه شائلو دشمنون تو که قصدِ گرفتونِ جان تو ره دَشت. خداوند امروز انتقامِ بادار مو پادشاه ره از شائلو و اولاده شی گرفت.“

۹ لیکن داؤود دَ جوابِ ریکاب و برار شی بَعنه باچه‌های رِمون بئروتی گُفت: ”قسم دَ زندگی خداوند که جان مره از هر مُصیبت-و-بدبختی خلاص کده، ^{۱۰} وختی کسی که دَ ز مه خبر دده گُفت، ’اونه، شائلو مُرده،‘ و فکر کد که خبرِ خوش اُورده، ما او ره دستگیر کدم و دَ صِقَلگ کُشتم. امی جایزه بُود که بلده خبر شی دَزو ددم. ^{۱۱} پس چیقس کلوتر بَشه جایزه مردای شریر که یگ آدم نیک ره دَ خانه شی دَ بله جاگه شی کُشته بَشه! و آلی آیا خونِ ازو ره از شمو بازخاست نکنم و شمو ره از روی زمی نابود نکنم؟“ ^{۱۲} اوخته داؤود دَ مردای جوان امر کد و اونا امو دُو ره کُشت؛ اونا دست و پای ازوا ره منٹی کد و جسدای ازوا ره دَ پالوی نُورِ حبرون اوزو کد. لیکن سر ایشبوشیت ره گرفته دَ قبرِ اَبنیر دَ حبرون دَفن کد.

داؤود پادشاهِ اسرائیل موشه

۵ اوخته تمام طایفه‌های اسرائیل دَ پیش داؤود دَ حبرون آمد و گُفت: ”توخ کُو، مو گوشت و استغون تو اُستی. ^۲ دَ گذشته ام وختیکه شائلو دَ بله مو پادشاه بُود، ای تو

بُودی که لشکرِ اسرائیل ره بُرو مُویردی و داخلِ میوُردی. امچنان خُداوند دَز تو گُفت،
تُو قَوْم مه اسرائیل ره رهبری مُونی و تُو دَ بِلِه اسرائیل حُکمران مُوشی.“

۳ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل دَ پیشِ پادشاه دَ حبرون آمد و داوود پادشاه دَ حبرون
دَ حُضُورِ خُداوند قد ازوا عهد بسته کد و اونا داوود ره مَسَح کد تا دَ بِلِه اسرائیل پادشاه
شُنه. ۴ داوود سی ساله بُود که پادشاه شُد و چل سال پادشاهی کد. ۵ او هفت سال و
شش ماه دَ حبرون دَ بِلِه یهودا پادشاهی کد و سی و سه سال دَ اورشَلیم دَ بِلِه تمام
اسرائیل و یهودا پادشاهی کد.

۶ دَ امزو غیت پادشاه و نفرای شی دَ اورشَلیم دَ خِلافِ یبوسیا که باشنده های امزو
سرزمی بُود رفت و اونا دَ داوود گُفت: ”تُو دَ اینجی داخل شُدِه نَمیتنی! حتی کورا و لنگا
تُو ره پس دُور میدیه.“ اونا قد خود خُو مُوگُفت: ”داوود دَ اینجی داخل شُدِه نَمیتنه.“
۷ لیکن داوود قلعه صهیون ره گُرفت که فعلاً شارِ داوود گُفته مُوشه. ۸ داوود دَ امزو روز
گُفت: ”هر کسی که میخایه یبوسیا ره بزنه، باید از جایی که او دَ منِه قلعه موره دَ بِلِه لنگا
و کورای که داوود ازوا بد مُویره حمله کنه.“ امزی خاطر گُفته شُدِه: ”کور و لنگ دَ
خانه داخل نموشه.“

۹ دَ امزی رقم داوود دَ قلعه جای-د-جای شُد و او ره «شارِ داوود» نام کد. داوود دَ
گُرد-و-بَر شی از دیوالِ قلعه طرفِ داخلِ آبادی کد. ۱۰ داوود روز دَ روز بُزرگ شُدِه
مورفت، چُون خُداوند، خُدای لشکرها قد ازو بُود.

۱۱ دَ امزو غیت حیرام پادشاهِ صُور قاصدا ره قد چپوایِ بِرختِ سَرو و نجارا و سنگ
تراشا دَ پیشِ داوود ریی کد؛ و اونا بلده داوود یگ خانه آباد کد. ۱۲ اوخته داوود فامید که
خُداوند او ره دَ بِلِه اسرائیل بحیثِ پادشاه مُقرر کده و پادشاهی ازو ره بخاطرِ قَوْم خُو
اسرائیل دَ جایگاهِ بلند قرار دده. ۱۳ بعد ازی که داوود از حبرون دَ اورشَلیم آمد، او دیگه

کَنِيزَا و دُخْتَرُو رِه اَم خَاثُو کَد و باچِه ها و دُخْتَرُو نِ دِيگِه اَم بَلدِه اَزُو دَ دُنْيَا اَمَد. ^{۱۴} نام های اولادای که بَلدِه اَزُو دَ اَوْرُشَلِيم دَ دُنْيَا اَمَد، اَزِي قَرَار اَسْتِه: شَمُوْعَا، شَوِيَاب، نَاتَان، سَلِيمَان، ^{۱۵} يِبْحَار، اِلِيشُوْع، نِفْگ، يَافِيع، ^{۱۶} اِلِيشَمَع، اِلِيدَاع و اِلِيفِلَط.

داؤودِ فَلَسطِينِيَا رِه شِكْسْت مِيدِيه

^{۱۷} وختی فَلَسطِينِيَا شَنِيد که داؤود رِه بَحِيثِ پادشاهِ اِسْرَائِيل مَسَح کده، تمامِ فَلَسطِينِيَا سُونِ باله بَلدِه پَالِيدُونِ داؤودِ اَمَد. امی که داؤودِ دَزِي باره شَنِيد، اُو دَ قَلْعِه داخِل شُد. ^{۱۸} فَلَسطِينِيَا اَمَدِه دَ دَرِه رِفَائِيَا تَيْتِ شُد. ^{۱۹} اوخته داؤود از خُداوند هِدَايْتِ طَلَب کده کُفْت: “آيَا دَ خِلَافِ فَلَسطِينِيَا بُوْرُم؟ آيَا اُونَا رِه دَ دِسْتِ اَزْمِه تَسْلِيمِ مُونِي؟” خُداوند دَ داؤودِ کُفْت: “بُوْرُو، ما فَلَسطِينِيَا رِه حَتْمًا دَ دِسْتِ تُو تَسْلِيمِ مُونِم.” ^{۲۰} پس داؤودِ دَ بَعْل-پِرَاصِيمِ اَمَد و اُونَا رِه دَ اُونجِي شِكْسْتِ دَدِه کُفْت: “خُداوند دَ بَيْنِ دُشْمَنَايِ مِه دَ پِيَشِ رُوِي مِه رَخْنِه کَد، رَقْمِي کِه آوَا رَخْنِه مُونِه.” اَمزِي خَاطِرِ اُمُو جَايِ رِه بَعْل-پِرَاصِيمِ نَامِ کَد. ^{۲۱} فَلَسطِينِيَا بُتْهَایِ خُو رِه دَ اُونجِي اِيلِه کَد و داؤودِ و نَفْرَايِ شِي اُونَا رِه گِرِفْتِه بُرَد.

^{۲۲} فَلَسطِينِيَا بَسْمِ باله اَمَد و دَ دَرِه رِفَائِيَا تَيْتِ شُد. ^{۲۳} اوخته داؤود از خُداوند هِدَايْتِ طَلَبِ کَد و خُداوند کُفْت: “باله نَرُو، بَلْکِه دَوْرِه کَدِه دَ پُشْتِ سِرِ اَزُوا بُوْرُو و دَ پِيَشِ دِرِخْتُونِ تُوْتِ دَ بِلِه اَزُوا حَمَلِه کُو. ^{۲۴} وختیکِه آوازِ قَدَمِ ها رِه اَزِ بِلِه دِرِخْتُونِ تُوْتِ شَنِيدِي، اوخته عَجَلِه کُو، چِرَاکِه دَ اَمزُو غَيْتِ خُداوند پِيَشْلُونِ تُو حَرکْتِ مُونِه تا لَشْکَرِ فَلَسطِينِيَا رِه بَزْنِه.” ^{۲۵} پس داؤودِ اُمُو رَقْمِ کَد کِه خُداوند دَزُو اَمْرِ کُد و اُو فَلَسطِينِيَا رِه اَزِ جِبْعِه تا جَازِرِ شِكْسْتِ دَد.

۶ داوود بسم تمام مردای جیرگه توی اسرائیل ره که سی هزار نفر بود جم کد. ^۲ اوخته داوود و یگ نفرای که قد شی قتی بود باله شده سون بعلی-یهودا ری شد تا صندوق خدا ره ازونجی بیره، صندوقی ره که د «نام» یاد موشد، یعنی د نام خداوند لشکرها که د بله صندوق د مینکل کروبیا حضور دشت. ^۳ اونا صندوق خدا ره د بله یگ کراچی نو ایشت و او ره از خانه ایناداب که د بله تپه بود گرفته اورد. عزا و آخو باچه های ایناداب کراچی نو ره هی موکد. ^۴ وختیکه اونا کراچی ره قد صندوق خدا از خانه ایناداب از تپه میورد، آخو پیش روی صندوق مورفت. ^۵ دمزو غیت داوود و یگ خانوار اسرائیل د حضور خداوند قد تمام قوت خو بازی کده قد آلات موسیقی سرود میخاند، یعنی قد بریط ها، چنگ ها، دیره ها، ڈول ها و سنج ها.

۷ وختی اونا د خرموجوی ناکون رسید، عزا دست خو ره سون صندوق خدا دراز کد و او ره محکم گرفت، چون پای گاوو لخشید. ^۷ اوخته آتش غضب خداوند د بله عزا داغ شد و خدا او ره بخاطر خطای شی د امونجی زد و او د امونجی د پیش صندوق خدا مُرد. ^۸ داوود سخت غمگی شد، چراکه خداوند د بله عزا حمله کد؛ پس امو جای ره فارص- عزا نام کد که تا امروز دمزی نام یاد موشه. ^۹ د امزو روز داوود از خداوند ترسید و گفت: ”چطور صندوق خداوند د پیش ازمه بیه؟“ ^{۱۰} پس داوود نخاست که صندوق خداوند ره د پیش خو د شار داوود بیره؛ بلکه داوود او ره د خانه عوبید- ادوم جتی بُرد. ^{۱۱} صندوق خداوند د خانه عوبید- ادوم جتی مدت سه ماه مند و خداوند عوبید- ادوم و تمام خانوار شی ره برکت دد.

۱۲ اوخته د داوود پادشاه گفته شد که، ”خداوند خانوار عوبید- ادوم و تمام مال- و- دارایی شی ره بخاطر صندوق خدا برکت دده.“ پس داوود رفت و صندوق خدا ره از خانه عوبید- ادوم قد خوشحالی د شار داوود اورد. ^{۱۳} کسای که صندوق خداوند ره

مُوږد وختی شش قدم رفت، داوود یگ نرگاو و یگ گوسله چاغی ره قربانی کد.
 ۱۴ داوود د حالیکه یگ ایفود کتانی ره د گرد خو پیچ کدد، قد تمام قدرت خو د حضور خدایوند بازی موکد. ۱۵ د امزی رقم داوود و تمام خانوار اسرائیل صندوق خدایوند ره قد چیغ-و-شور خوشحالی و آواز شیپور باله اورد. ۱۶ امی که صندوق خدایوند د شار داوود داخل شد، میخال دختر شاول از کلکین خانه توخ کده دید که داوود پادشاه د حضور خدایوند خیزک-و-قرتک زده بازی مونه. پس او داوود ره د دل خو تحقیر-و-توهین کد.

۱۷ اونا صندوق خدایوند ره داخل اورده د جای شی د منه خیمه که داوود بلده شی ایسته کد ایشته؛ و داوود قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی د حضور خدایوند تقدیم کد. ۱۸ وختیکه داوود از تقدیم کدون قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی خلاص شد، او مردم ره د نام خدایوند لشکرها برکت دد ۱۹ و د پگ مردم، یعنی د تمام جمعیت اسرائیل، ام د مردا و ام د خاتونو د هر کدم شی یگ دانه نان، یگ ٹوټه گوشت و یگ دانه کیک کشمشی دد. بعد ازو تمام مردم هر کدم شی طرف خانه خو رفت.

۲۰ اوخته داوود د خانه خو رفت تا خانوار خو ره برکت بدیه، لیکن میخال دختر شاول د دم راه شی آمده د طعنه گفت: ”پادشاه اسرائیل امروز چیقس خود ره با حرمت کد وختیکه خود ره د پیش چیمای کنیزای خدمتگاری خو لُج کد، امو رقم که یگ نفر ایلهی خود ره لُج کده بے آبرو مونه.“

۲۱ داوود د میخال گفت: ”ای کار مه د حضور خدایوندی بود که مره د جای آته تو و پگ خانوار شی انتخاب کد تا مره د بله قوم خدایوند، یعنی اسرائیل حکمران تعیین کنه؛ امزی خاطر ما د حضور خدایوند بازی کدم. ۲۲ ما ازی کده ام کلوتر خود ره حقیر مونم و د نظر خود خو پست مونم، لیکن د باره کنیزای که توره گفتی، د پیش ازوا احترام پیدا مونم.“ ۲۳ و میخال دختر شاول تا روز مردون خو صاحب اولاد نشد.

۷ وختی پادشاه دَ خانه خُو جای-د-جای شُد و خُداوند اُو ره از شرِ پگِ دُشمنای گرد-و-بر شی آرامی دد،^۲ پادشاه دَ ناتان نبی گُفت: ”توخ کُو، ما دَ خانه که از چپو سَرو آباد شُدِه زندگی مُونم، دَ حالیکه صندوقِ خُدا دَ منِه پرده های خیمه قرار دَره.“
 ۳ ناتان دَ پادشاه گُفت: ”بورو، هر چیزی که دَ دل تُو اَسته انجام بدي، چُون خُداوند قد تُو اَسته.“

۴ مگم دَ امزو شاو کلامِ خُداوند دَ ناتان اَمده گُفت:

۵ ”بورو و دَ خِدمتگار مه داؤود بگی که خُداوند اینی رقم مُوگيه، تُو کسی نیستی که بلده مه خانه آباد کنی تا ما دز شی جای-د-جای شَنم.^۶ ما از روزی که بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اُردُم تا امروز دَ یگ خانه جای-د-جای نَشُدیم، بلکه دَ یگ خیمه که جایگاه مه بُود دَ حرکت بُودیم.^۷ ما دَ هر جای قد پگِ بنی اسرائیل دَ حرکت بُودیم، آیا هرگز ما یگ کلمه دزی باره دَ یکی از رهبرای اسرائیل گُفتیم؟ آیا دَ کسای که اونا ره بلده چوپونی قوم خُو اسرائیل مُقرر کدُم، گُفتم که، ”چرا بلده مه یگ خانه از چپو سَرو آباد نمونید؟“

۸ پس آلی دَ خِدمتگار مه داؤود بگی که خُداوند لشکرها اینی رقم مُوگيه، ’ما تُو ره از علفچَر از پُشتِ رمه گِرِفتم تا دَ بله قوم مه اسرائیل حُکمران شنی.^۹ دَ هر جای که مورفتی ما قد تُو بُودم و پگِ دُشمنای تُو ره از پیشِ رُوی تُو نابُود مُوکدُم؛ و آلی ما نام تُو ره بُزرگ مُونم، رقم نامِ بُزرگای رُوی زمی.^{۱۰} ما بلده قوم خُو اسرائیل یگ جای تعیین مُونم و اونا ره دَ اُونجی جای-د-جای مُونم تا اونا دَ جای خودون خُو زندگی کنه و دیگه ترس-و-لرز ندشته بشه؛ و مردُمای شریر-و-بدکار دیگه اونا ره آزار-و-اَذیت نکنه مثلِ که سابق مُوکد،^{۱۱} یعنی دَ دورونی که قاضیها ره دَ بله قوم خُو اسرائیل تعیین مُوکدُم. اَرے، ما تُو ره از شرِ پگِ دُشمنای تُو آرام مُونم.

امچنان دزو بگی که خداوند دز تو خبر دده مویگه، 'خداوند خانه تو ره آباد مونه. ^{۱۲} وختیکه روز تو پوره شنه و قد بابه کلونای خو تی خاک خاو کنی، اوخته ما اولاده تو ره که از پشت کمر تو د وجود مییه، بعد از تو د جای تو ایستلجی مونم و پادشاهی شی ره برقرار موکنم. ^{۱۳} اونمو بلده نام مه یگ خانه آباد مونه و ما تخت پادشاهی ازو ره تا ابد برقرار نگاه مونم. ^{۱۴} ما آته ازو موشم و او باچه مه موشه؛ لیکن اگه خطا کنه، ما او ره قد تیاق انسان ها، قد ضربه های تیاق بنی آدم ادب میدیم. ^{۱۵} مگم محبت و رحمت مه ازو دور نموشه، رقمیکه از شائل دور کدم، از کسی که او ره از پیش روی تو باله کدم. ^{۱۶} خانه تو و پادشاهی تو تا ابد د حضور مه پایدار مومنه و تخت تو تا ابد برقرار مویشه.‘‘

^{۱۷} پس ناتان مطابق تمام امزی توره ها و پگ امزی رویا قد داوود توره گفت.

دُعای داوود

^{۱۸} اوخته داوود پادشاه رفته د حضور خداوند ششت و گفت: "ای خداوند-خدا، ما کی استم و خانوار مه چی آسته که تو مره تا ای مقام رسندی؟ ^{۱۹} ای ام د نظر تو کم آمد، ای خداوند-خدا، چون تو د باره خانوار خدمتگار خو که د زمانای دور مییه ام توره گفتی. ای خداوند-خدا، آیا قد پگ انسان ها امی رقم رفتار مونی؟ ^{۲۰} علاوه ازی داوود دیگه چی میتنه دز تو بگیه، چون تو خدمتگار خو ره مینخشی، ای خداوند-خدا. ^{۲۱} بخاطر وعده خو و مطابق میل خو تو پگ امزی کارای بزرگ ره انجام ددی تا خدمتگار خو ره از مقصد خو باخبر کنی. ^{۲۲} امزی خاطر تو بزرگ آستی، ای خداوند-خدا، چون امو رقم که مو قد گوشای خو شنیدی، هیچ کس رقم از تو آلی نییه و غیر از تو دیگه خدا وجود ندره. ^{۲۳} رقم قوم تو اسرائیل، د روی زمی کدم ملت آسته که خدا رفته اونا ره آزاد کده بشه و اونا ره بلده خو قوم جور کده بشه؟ تو نام خو ره مشهور کدی و کارای بزرگ و باهیبت بلده قوم خو انجام ددی وختیکه ملت ها و خدایون ازوا ره از

پیش روی قوم خو هی کدی. ^{۲۴} و تو قوم خو اسرائیل ره بلده خو آباد- و- اُستوار کدی تا اونا بلده همیشه قوم تو بشه و تو، ای خداوند، خدای ازوا بشی.

^{۲۵} و آلی ای خداوند- خدا، وعده ره که د باره خدمتگار خو و خانوار شی کدی تا ابد برقرار نگاه کو و چیزی ره که گفتی، مطابق ازو عمل کو. ^{۲۶} بیل که نام تو تا ابد بزرگ بمنه و گفته شنه، 'خداوند لشکرها خدای اسرائیل آسته؛' و خانوار خدمتگار تو داوود د حضور تو برقرار بمنه. ^{۲۷} چون تو، ای خداوند لشکرها خدای اسرائیل، ای ره د خدمتگار خو بر ملا کده گفتی، 'ما خانه تو ره آباد مونم.' امزی خاطر خدمتگار تو جرأت کد که امی دعا ره د حضور تو بیره. ^{۲۸} و آلی ای خداوند- خدا، تنها تو خدا آستی و تورای تو حقیقت آسته و تو امی چیزای خوب ره د خدمتگار خو وعده کدی. ^{۲۹} پس آلی مهربانی کده خانوار خدمتگار خو ره برکت بدی تا د حضور تو بلده همیشه باقی بمنه، چون خود تو ای خداوند- خدا ای ره گفته؛ و قد برکت از تو خانوار خدمتگار تو تا ابد برکت یافته موشه."

پیروزی داوود

^۱ بعد از چند وخت داوود فلسطینیا ره زده سرکوب کد و میتگ- اماه ره از دست فلسطینیا گرفت. ^۲ او موآبیا ره ام شکست دد. او اونا ره د روی زمی خاولجی کده قد ریسپو اندازه کد و از هر سه اندازه ریسپو دو اندازه شی ره کشت و اندازه سوم ره زنده ایش. پس موآبیا خدمتگرای داوود شد و دزو جزیه میدد.

^۳ داوود هدد- عزرباچه رحوب، پادشاه صوبه ره وختیکه مورفت تا قدرت خو ره د بغل دریای فرات بسم د دست بیره، زد. ^۴ و داوود یگ هزار و هفت صد سوار و بیست هزار عسکر پیده ازو ره اسیر گرفت و سنگیر پایای تمام اسپای گاڈی های جنگی ره منٹی کد، لیکن بلده صد گاڈی جنگی امزو اسپ ها نگاه کد. ^۵ وختی مردم ارام از دمشق آمد

که ن هدد۔ عَزِر پادشاهِ صوبه کومک کنه، داؤود بیست و دُو هزار نفر ازوا ره ام کُشت.
۶ داؤود نَ منطقه مردُم ارام نَ دَمِشَق پیره دارخانه ها قرار دَد و ارامیا خِدْمَتگَارِ داؤود شُد
و نَزو جَزیه مِیدَد. دَ امزی رَقْم خُداوند دَ داؤود دَ هر جای که مورفت پیروزی مِیدَد.
۷ داؤود سپرهای طَلایی ره که دَ پیشِ خِدْمَتگَارای هدد۔ عَزِر بُود گِرِفَت و دَ اورشَلیم
اُورد. ۸ امچنان از باته و بیروتای که شارای هدد۔ عَزِر بُود، داؤود پادشاه برونزِ بے اندازه
کَلو دَ دِسْت اُورد.

۹ وختی توعی پادشاهِ حمات شِنید که داؤود تمامِ لشکرِ هدد۔ عَزِر ره شِکست دَدَه، ۱۰ اُو
باچه خُو یورام ره دَ پیشِ داؤود پادشاه ریی کد تا احوالِ سلامتی ازو ره پُرسان کنه؛ و
ازی که داؤود قد هدد۔ عَزِر جنگ کده و اُو ره شِکست دَدَه، بَلدِه شی تَبْرِیک بُگیه، چُون
هدد۔ عَزِر قد توعی جنگ دَشت. یورام بَلدِه ازو چیزای نُقرهیی، طَلایی و برونزی اُورد.
۱۱ داؤود پادشاه امی چیزا ره ام دَ خُداوند وَقَف کد، اُمو رَقْم که نُقره و طَلّا ره از پَگِ
مِلَّت های شِکست خورده وَقَف کد، ۱۲ یعنی از ارام، موآب، عمونیا، فَلَسطینیا،
عمالیقیا و وُلجِه هدد۔ عَزِر باچه رِحوب، پادشاهِ صوبه.

۱۳ داؤود دَ غِیتِ پَس اَمَدو هژده هزار نفرِ اِدومیا ره دَ دَرِه نَمک زَد و دَمزی رَقْم بَلدِه خُو
نامِ کُتِه کَمایی کد. ۱۴ اُو دَ اِدوم پیره دارخانه ها قرار دَد، یعنی دَ تمامِ اِدوم؛ و پَگِ اِدومیا
خِدْمَتگَارِ داؤود شُد. دَ امزی رَقْم خُداوند دَ داؤود دَ هر جای که مورفت پیروزی مِیدَد.

۱۵ داؤود دَ بَلِه تمامِ اِسرائیل پادشاهی مُوکد و عدالت و اِنصاف ره دَ مینکلِ پَگِ قَوْمِ خُو
دَ جای میُورد. ۱۶ یوآب باچه صَرُوبه قومندانِ لشکر بُود و یهوشافاط باچه اَخیلُود کاتب؛
۱۷ صادق باچه اَخیطُوب و اَخیمَلک باچه اَبیاتار پیشوایو بُود و سَرایا مُنشی؛ ۱۸ بنایاه
باچه یهویداع قومندانِ کریتیا و فِلتیا بُود و باچه های داؤود مقامِ پیشوایی دَشت.

۹ یگ روز داوود پُرسید: “آیا از خانوارِ شائول هنوز کُدم کس باقی منده تا بخاطرِ یوناتان د حق ازو مهربانی کنم؟”^۲ د امزو غیت یگ خدمتگارِ خانوارِ شائول د نام صیبا د اونجی بود و اونا او ره کوی کده د پیش داوود اورد و پادشاه ازو پُرسان کده گُفت: “آیا تو صیبا آستی؟” صیبا گُفت: “خدمتگار تو حاضر آسته.”^۳ پادشاه گُفت: “آیا از خانوارِ شائول هنوز کُدم کس باقی منده تا بخاطرِ خدا د حق شی مهربانی کنم؟” صیبا د پادشاه گُفت: “یگ باچه یوناتان هنوز باقی یه که از پایای خو شل آسته.”^۴ پادشاه از شی پُرسان کد: “او د کجا یه؟” صیبا د پادشاه گُفت: “فِعلاً او د خانه ماکیر باچه عمیئیل د لو-دبار آسته.”^۵ اوخته داوود پادشاه نفر ری کد و اونا او ره از خانه ماکیر باچه عمیئیل از لو-دبار گُرفته اورد.

۶ وختی مفيبوشت باچه یوناتان د پیش داوود آمد، خود ره قد روی خو اندخته احترام کد. داوود گُفت: “تو مفيبوشت آستی؟” او گُفت: “خدمتگار تو حاضر آسته.”^۷ داوود دز شی گُفت: “نترس؛ ما بخاطرِ آته تو یوناتان حتماً د حق تو مهربانی مونم و تمام زمين بابه تو شائول ره دز تو پس میدیم و تو همیشه د سرِ دسترخونِ ازمه نان موخوری.”^۸ مفيبوشت احترام کد و گُفت: “ما خدمتگار تو چی آستم که تو د حق ازمه وری سگ مُرده مهربانی مونی؟”

۹ اوخته پادشاه صیبا خدمتگارِ شائول ره کوی کده گُفت: “هر چیزی که د شائول و خانوار شی تعلق دشت، ما د نوسه بدار تو ددم.”^{۱۰} پس تو، باچه های تو و خدمتگرای تو زمی ره بلده ازو کشت کنید و حاصل شی ره بیرید تا نوسه بدار تو بلده خوردو خوراک دشته بشه، لیکن مفيبوشت نوسه بدار تو همیشه د سرِ دسترخونِ ازمه نان موخوره.” صیبا پوزده باچه و بیست خدمتگار دشت.^{۱۱} صیبا د پادشاه گُفت: “رقمی که تمام چیزا ره بدار مه پادشاه د خدمتگار خو امر کده، امو رقم خدمتگار تو اونا ره

انجام میدیه. “ پس مِفیبوشِت دَ سِرِ دِستِرخونِ داؤودِ رقمِ یکی از باچه های پادشاه نان مُوخورد. ^{۱۲} مِفیبوشِت یگِ باچه جوان دَ نامِ میکا دَشت. پس تمامِ کسای که دَ خانِه صِیبا زندگی مُوکد خِدمتگاری مِفیبوشِت شُد. ^{۱۳} مِفیبوشِت دَ اورشَلیم جای-دَ-جای شُد، چراکه همیشه دَ سِرِ دِستِرخونِ پادشاه نان مُوخورد. او از هر دُو پای خُو شَل بُود.

پیروزی داؤود دَ بِلِه عمونیا

۱۰ بعد از یگِ مُدتِ زَمان پادشاهِ عمونیا فَوْت کد و باچه شی حائونِ جانِشینِ اَزو شُد. ^۲ داؤود گُفت: “ ما میخائیم که قد حائونِ باچه ناحاش دَ نِیتِ نیکِ رفتارِ کُنم، اَمو رقمِ که آتِه شی قد ازمه دَ نِیتِ نیکِ رفتار کد. “ اوخته داؤود از دِستِ خِدمتگاری خُو پیغامِ رِی کد تا او ره بخاطرِ آتِه شی تَسَلِیتِ بُگیه. وختیکه خِدمتگاری داؤود دَ سرزمینِ عمونیا اَمَد، ^۳ حُکمرانای عمونیا دَ بادار خُو حائونِ گُفت: “ آیا فِکرِ مونی که داؤود بخاطرِ اِحترامِ آتِه تُو ای قاصِدا ره قد پیغامِ تَسَلِیتِ دَ پیشِ تُو رِی کده؟ نه، داؤود خِدمتگاری خُو ره بخاطرِ معلُوماتِ جَم کدو و جاسُوسی کدو دَ باره شارِ رِی کده تا شارِ ره سرنگون کنه. “ ^۴ پس حائونِ خِدمتگاری داؤود ره گِرِفته نِیمِ رِیشِ ازوا ره کَل کد و کالاهای ازوا ره از کمر تا پُشتِ ران چک کده اونا ره سُونِ راهِ شی رِی کد. ^۵ وختی دَ داؤود خبر دده شُد، او دَ دَمِ راهِ ازوا نفرِ رِی کد، چُونِ اونا غَدِرِ احساسِ شَرَمِ مُوکد. پادشاه دَزوا گُفت: “ دَ اَریحا بُمَید تا رِیشِ های شُمو بَرَسه، بعد اَزو پس بَیید. “

۶ وختی عمونیا دید که داؤود ازوا بَدبُر شُد، اونا از ارامیای بَیت-رِحوب و ارامیای صوبه بَیست هزار عسکرِ پیده و از پادشاهِ مَعکه یگِ هزار نفر و از مَرَدای طوب دوازده هزار نفر ره اَجیر کد. ^۷ غِیتیکه داؤود دَزی باره شَنید، او یوآب ره قد تمامِ لَشکرِ مَرَدای جنگی رِی کد. ^۸ عمونیا ام بُر شُد اَمَد و دَ دانِ درگِه شارِ بَلدِه جنگِ آمادگی گِرِفت، لیکن ارامیای صوبه و رِحوب و مَرَدای طوب و مَعکه دَ اطرافِ شارِ عَلَیده آماده شُد.

^۹ وختی یوآب دید که جنگ دَ خِلافِ شِی از دُو رُخِ دَرِ مِیگیره، یعنی ام از پیشِ رُوی و ام از پُشتِ سر، اُو چند نفر از مَرَدایِ جِرگه‌تُویِ اِسْرَائیلِ رِه اِنْتِخابِ کد و اُونَا رِه دَ بَرابِرِ ارامیا قرار دَد؛ ^{۱۰} و باقیِ نَفرا رِه دَ دِستِ بَرارِ خُو اَبِیشایِ تَسْلیمِ کد و اُونَا دَ بَرابِرِ عَمونیا اَمادگیِ گِرِفْت. ^{۱۱} یوآبِ گُفْت: ”اگه ارامیا دَ بِلَه مِه زور شُد، تُو دَ کومکِ ازمه بیه و اگه عَمونیا دَ بِلَه از تُو زور شُد، ما دَ کومکِ از تُو مِیُم. ^{۱۲} قَوی بَشید و بیید که بخاطرِ قَوْمِ خُو و بخاطرِ شَارایِ خُدایِ خُو مَرَدانِه جنگِ کنی. اَزُو اُو سُو خُداوندِ هر چیزِی که دَ نظرِ شِی خُوبِ معلُومِ موشه اُمُو رِه اِنجامِ بَدیه.“

^{۱۳} پَس یوآب و نَفرا ی که قَد شِی قَتی بُوَد پِیشِ رِفْت تا قَد ارامیا جنگِ کنه؛ ولِی اُونَا از پِیشِ اَزُو دُوتا کد. ^{۱۴} وختی عَمونیا دید که ارامیا دُوتا کد، اُونَا ام از پِیشِ اَبِیشایِ دُوتا کده دَ مَنه شار رِفْت. اوخته یوآب از جنگِ عَمونیا پَس تاو خورد و دَ اورُشَلیمِ اَمَد.

^{۱۵} وختی ارامیا دید که اُونَا از پِیشِ لَشکرِ اِسْرَائیلِ شِکستِ خورده، اُونَا بَسْمِ جَم شُدِه یگجایِ شُد. ^{۱۶} هَدَد- عِزِرِ نَفرِ رِی کد و ارامیایِ رِه که دَ اُو طرفِ درِیایِ فَرَاتِ بُوَد اُورْد؛ اُونَا دَ حِیلامِ اَمَد و شوبکِ قومندانِ لَشکرِ هَدَد- عِزِرِ پِیشلونِ ازوا مِیَمَد. ^{۱۷} وختی دَ داوودِ خَبرِ رَسید، اُو پَگِ لَشکرِ اِسْرَائیلِ رِه جَم کد و از درِیایِ اُردُنِ تیر شُدِه دَ حِیلامِ اَمَد. اوخته ارامیا خود رِه دَ خِلافِ داوودِ اَمادِه کد و قَد شِی جنگِ کد. ^{۱۸} لیکن ارامیا از پِیشِ لَشکرِ اِسْرَائیلِ بَسْمِ دُوتا کد و داوودِ هفت صد سوارِ گاډیِ هایِ جنگی و چل هزار عسکرِ پیدِه ارامیا رِه کُشت؛ و شوبکِ قومندانِ لَشکرِ ازوا رِه ام زَد که دَ اُمونجیِ مُرد. ^{۱۹} وختی تمامِ پادشایونی که خِدمتگارِ هَدَد- عِزِرِ بُوَد دید که از پِیشِ لَشکرِ اِسْرَائیلِ شِکستِ خورده، اُونَا قَد اِسْرَائیلِ صُلحِ کد و تابعِ ازوا شُد. بعد اَزُو ارامیا از ترسِ اِسْرَائیلِ دِیگه دَ عَمونیا کومکِ نَکد.

۱۱ دَ بهارِ سال، دَ وختیکه پادشایو دَ جنگ مورِه، داؤود یوآب ره قد خدمتگاری خُو و تمام لشکرِ اسرائیل دَ جنگ ریی کد؛ اونا عمونیا ره از بین بُرد و شارِ ربّه ره محاصره کد. لیکن داؤود دَ اورشلیم مند.

۲ یگ روز دمِ دیگر داؤود از جاگه خُو باله شُدّه دَ بله بامِ قصرِ پادشاهی رفت و دَ حالیکه قدم میزد از بله بام یگ خاتو ره دید که جان خُو ره موشُشت؛ امو خاتو غدر نوبند بُود. ۳ اوخته داؤود نفر ریی کد تا دَ باره امزو خاتو پُرس-و-پال کنه و اُو خبر اُورده گُفت: ”اُو بتشبع دُخترِ الیعام، خاتونِ اوریای حتی آسته.“ ۴ پس داؤود قاصدا ره ریی کد که اُو ره گِرِفته بیره و اُو دَ پیشِ داؤود آمد و داؤود قد ازو خاو شُد. -- دَ امزو غیت اُو خود ره از ناپاکی عادتِ ماهوار خُو پاک کد. -- بعد ازو اُو پس دَ خانه خُو رفت. ۵ امو خاتو شکامتو شُد و دَ داؤود پیغام ریی کده گُفت: ”ما حامله آستم.“

۶ پس داؤود دَ یوآب پیغام ریی کده گُفت: ”اوریای حتی ره دَ پیشِ ازمه ریی کُو.“ و یوآب اُوریا ره دَ پیشِ داؤود ریی کد. ۷ وختی اُوریا دَ پیشِ ازو آمد، داؤود احوالِ یوآب و احوالِ لشکر و وضعیتِ جنگ ره ازو پُرسان کد. ۸ بعد ازو داؤود دَ اُوریا گُفت: ”دَ خانه خُو بورو و دمِ پایای خُو ره راست کُو.“ پس اُوریا از قصرِ پادشاه بُر شُدّه رفت و از پُشتِ ازو از طرفِ پادشاه یگ تُحفه ریی شُد. ۹ لیکن اُوریا دَ پیشِ درگه قصرِ پادشاه قد دیگه خدمتگاری بدار خُو خاو کد و دَ خانه خُو نرفت.

۱۰ وختی دَ داؤود گُفته شُد که اُوریا دَ خانه خُو نرفته، داؤود دَ اُوریا گُفت: ”آیا تو نو از مُسافرتِ نمدی؟ پس چرا خانه خُو نرفتی؟“ ۱۱ اُوریا دَ داؤود گُفت: ”صندوقِ خداوند و لشکرِ اسرائیل و یهودا دَ خیمه ها آسته و بدار مه یوآب قد خدمتگاری بدار مه دَ صحرا دَ خیمه‌گاه؛ آیا ما دَ خانه خُو بورم و خورده و وُچی کده قد خاتون خُو خاو کنم؟ دَ

زندگی تُو و دَ سر تُو قَسَم که ما ای کار ره نمونم!“^{۱۲} پس داوود دَ اُوریا گُفت: ”امروز ام دَ امینجی بشی؛ صَباح تُو ره رَی مُونم.“ و اُوریا اُمو روز تا صُبِح روزِ دِیگه شی ام دَ اورشَلیم شِشت.^{۱۳} اوخته داوود اُو ره کوی کد که دَ حُضُور شی بُخوره و وُچی کنه و اُو ره نشه کد، ولے دَ غَیتِ شام اُو بُر شُدِه رفت و دَ جاگه خُو قد خِدمتگرایِ بادار خُو خاو کد و دَ خانه خُو نرفت.

^{۱۴} دَ وختِ صُبِح داوود بَلدِه یوآب یگ خطِ نِوِشته کد و از دِستِ اُوریا دَ ز شی رَی کد.
^{۱۵} دَ خطِ اینی رقمِ نِوِشته کد: ”اُوریا ره دَ خطِ اوّلِ سِخت‌ترینِ جنگِ قرارِ بدی و از پالوی شی عَقَبِ نِشینی کُو تا اُو زده شُنه و بُمره.“^{۱۶} دَ حالیکه شار دَ محاصِرِه یوآب بُود، اُو اُوریا ره دَ جایی قرار دَد که مِیدَنِستِ قوی‌ترینِ مَرَدایِ جنگی دُشمو دَ اُونجی آسته.^{۱۷} وختی مَرَدایِ شار بُرو اَمده قد یوآب جنگِ کد، بعضی نفرای که خِدمتگرایِ داوود بُود کُشته شُدِه اُفتَد و اُوریایِ حِتی ام قد ازوا کُشته شُد.^{۱۸} اوخته یوآب قاصِدِ رَی کده تمامِ خبرِ جنگِ ره دَ داوود رَسند؛^{۱۹} و دَ قاصِدِ هِدایتِ دده گُفت: ”وختیکه تمامِ خبرِ جنگِ ره دَ پادشاهِ رَسندی،^{۲۰} اگه قارِ پادشاهِ باله اَمَد و دَ ز تُو گُفت، چِرا دَ غَیتِ جنگِ دَ شار اوقسِ نَزدیکِ شُدید؟ آیا شُمو نَموفا مِیدید که از بله دیوالِ قد تیرِ مِیزنه؟^{۲۱} اَبِیملِکِ باچه یروِب-بِشِتِ ره کی کُشت؟ آیا یگ خاتُو سَنگِ بَلنه دِستاسِ ره از بله دیوالِ دَ سرِ ازو پورته نَکد و اُو دَ تِیصِ نَمرد؟ پس چِرا دَ دیوالِ شارِ نَزدیکِ شُدید؟ اوخته تُو دَ ز شی بگی، خِدمتگارِ تُو اُوریایِ حِتی ام کُشته شُد.“

^{۲۲} پس قاصِدِ رَی شُدِه اَمَد و تمامِ پیغامِ ره دَ داوود رَسند، اُمو رقمِ که یوآب دَ زُو گُفتد.
^{۲۳} و قاصِدِ دَ داوود گُفت: ”مَرَدایِ دُشمو دَ بله مو زور شُد و دَ صحرا دَ بله مو حَمله کد، لیکن مو اونا ره تا دانِ درگه شارِ پس دَوندی.^{۲۴} اوخته تیراندازا از بله دیوالِ خِدمتگرایِ تُو ره قد تیرِ زَد و بعضی از خِدمتگرایِ پادشاهِ کُشته شُد؛ خِدمتگارِ تُو اُوریایِ حِتی ام کُشته شُد.“

۲۵ داؤود دَ قاصِدِ گُفت: ”دَ یوآبِ اینی رقم بُگی، نَیل که ای چیزا تُو ره پَریشان کُنه، چُون شمشیر هر کس ره که دَ دَمِ شی بیه مُوکُشه. جنگ ره دَ خِلافِ شارِ شِدَّتِ بَدی و اُو ره سرنگون کُو. و تُو اُو ره تشویق کُو.“

۲۶ وختی خاتونِ اُوریا شِنید که شوی شی کُشته شُدِه، اُو بَلدِه شوی خُو ماتم گِرِفت.
۲۷ وختیکه روزای ماتم خلاص شُد، داؤود نفرِ رَیی کده اُو ره دَ خانِه خُو اُورد و اُو خاتون شی شُدِه بَلدِه شی یگ باچه دَ دُنیا اُورد. لیکن کاری ره که داؤود کُد، دَ نظرِ خُداوند زِشت معلوم شُد.

پیغامِ ناتان و توبه داؤود

۱۲ پس خُداوند ناتان ره دَ پیشِ داؤود رَیی کد و اُو پیشِ داؤود اَمده دَزو گُفت: ”دَ یگ شارِ دُو مرد بُود، یگ شی دارا و دیگه شی نادار. ^۲مردِ دارا گلّه و رمه غدر کلو دَشت؛ ^۳لیکن مردِ نادار هیچ چیز نَدَشت بَغیر از یگ ماده-بارِه ریزگ که اُو ره خریدد. اُو امو ماده-بارِه ره کُته کد و قد ازو و بچکِچای شی یگجای کُته شُد؛ امو ماده-بارِه از خوراکِ ازو مُوخورد و از پیلِه شی وُچی مُوکد و دَ بغلِ شی خاو مُوکد و اُو بَلدِه ازو مِثلِ یگ دُختر بُود. ^۴یگ روز یگ مُسافرِ دَ پیشِ امزو مردِ دارا اَمد و اُو حیفی شی اَمد که از گلّه یا رمه خود خُو بگیره و بَلدِه مُسافرِی که دَ پیشِ ازو اَمده تیار کنه. اوخته اُو ماده-بارِه امزو مردِ نادار ره گِرِفته بَلدِه امزو نفر که دَ پیشِ شی اَمد، آماده کد.“

۵ اوخته قارِ داؤود دَ بَلِه امزو مردِ ثروتمندِ باله اَمد و دَ ناتان گُفت: ”دَ زندگی خُداوند قَسَم، مردی که امی کار ره کده، جَزای شی مرگ اَسته! ^۶ازی که اُو امی کار ره کده و هیچ رَحْم نَکده، اُو باید بَلدِه تاوونِ ماده-بارِه چار چند پس بَدیه.“

۷ اوخته ناتان دَ داؤود گُفت: ”امو مرد تُو اَسْتی! خُداوند، خُدایِ اسرائیلِ اینی رقم مُوگیه،

'ما تُو ره مَسَح كده د بَلَه اِسْرَائِيل پادشاه جور كدُم و تُو ره از دِسْتِ شائول نِجات دَدُم.
^۸ ما خانه بادار تُو ره دَز تُو دَدُم و خاتونوی بادار تُو ره د بَغْل تُو اَنَدخْتُم و خانوارِ اِسْرَائِيل
 و يهُودا ره دَز تُو تَسْلِيم كدُم. اگه اَمِيا كم بُوَد، ما بَلَدِه تُو دِيگه ام كَلوتر مِيدَدُم. ^۹ پس چرا
 كلامِ خُداوند ره خار-و- حَقِير حِسَاب كده كاري ره انجام دَدِي كه دَ نَظَر شِي زِشت
 آسْتِه؟ تُو اُورِياي حَتِي ره قَد شَمشِير زَدِي و خاتون شِي ره گِرِفْتِه بَلَدِه خُو خاتو كدِي.
 اَرِي، تُو اُو ره قَد شَمشِير اُولادِه عَمون دَ قَتْل رَسَنَدِي. ^{۱۰} امزِي خاَطِر شَمشِير هَرگِز از
 خانِه تُو دُور نَمُوشِه، چراكه تُو مَرِه تَحْقِير-و- تَوَهِين كدِي و خاتونِ اُورِياي حَتِي ره
 گِرِفْتِي تا خاتون تُو شُنِه. ^{۱۱} خُداوند اَمچنان مُوگِيه، 'اينِه، ما از خانِه خود تُو دَ بَلَه تُو بَلا
 نازل مُونُم؛ ما خاتونوي تُو ره دَ پيشِ چِيم تُو گِرِفْتِه دَ هَمسايِه تُو مِيدِيم و اُو دَ حُضُورِ
 امزِي آفَتو قَد خاتونوي تُو خاو مُونِه. ^{۱۲} اَرِي، تُو اَمِي كار ره تاشكي كدِي، لِيكِن ما اِي
 كار ره دَ حُضُورونِ پَگِ اِسْرَائِيل و دَ رُوشَنِي روز مُونُم."

^{۱۳} اوخته داوود د ناتان گُفت: "ما دَ ضِدِ خُداوند گُناه كديم."

ناتان دَ داوود گُفت: "مِيدَنُم، ولِي خُداوند گُناه تُو ره معاف كده؛ تُو نَمُومَرِي. ^{۱۴} لِيكِن
 ازِي كه تُو خُداوند ره قَد امزِي كار تَحْقِير كدِي، باچِه كه بَلَدِه تُو دَ دُنْيا اَمَدِه، حَتَمًا
 مُومَرِه." ^{۱۵} بعد ازُو ناتان دَ خانِه خُو رَفْت.

فوتِ باچِه داوود

خُداوند نَلغِه ره كه خاتونِ اُورِيا بَلَدِه داوود دَ دُنْيا اُورِدُد زَد و اُو ناچور شُد. ^{۱۶} داوود دَ
 پيشِ خُدا بَلَدِه نَلغِه دُعا كده روزه گِرِفْت و تمام شاو دَ رُوي زَمِي خاو كد. ^{۱۷} ريش
 سفيداي خانِه شِي دَ بَلَه سر شِي ايسته شُد كه اُو ره از زَمِي رُست كنه، لِيكِن اُو قَبُول نَكَد
 و قَد ازوا نان نَخورد. ^{۱۸} دَ روزِ هَفْتُم نَلغِه مُرد، ولِي خِدْمَتگاراِي داوود ترس خورد كه دَز
 شِي بُگِيه نَلغِه مُرده، چُون اُونا قَد خود خُو گُفت: "وختِيكه نَلغِه زنده بُوَد، مو قَد شِي

توره گُفتی و او توره مو ره گوش نکد، پس آلی چطور میتنی دزو خبر بدی که نلغه مُرده؟ امکان دَره که او خود ره کلوتر زجر بدیه.“^{۱۹} وختی داوود دید که خدمتگاری شی قد یگدیگه خو پُس پُس مونه، داوود فامید که نلغه مُرده؛ و داوود از خدمتگاری خو پُرسان کد: ”آیا نلغه مُرده؟“ اونا گُفت: ”آری، او مُرده.“

^{۲۰} اوخته داوود از زمی باله شده خود ره ششت و خود ره چرب کده کالای خو ره تبدیل کد؛ بعد ازو د خانه خداوند رفت و عبادت کد. ازونجی پس د خانه خو آمده نان طلب کد و اونا نان ره د پیش شی ایشت و او خورد.

^{۲۱} د امزو غیت خدمتگاری شی دزو گُفت: ”ای چی کار بود که تو کدی؟ وختیکه نلغه زنده بود تو روزه گِرفتی و چخرا کدی، لیکن غیتیکه نلغه مُرد، تو باله شده نان خوردی.“
^{۲۲} او گُفت: ”وختیکه نلغه زنده بود، روزه گِرفتم و چخرا کدم، چون گُفتم، کی میدنه؟ شاید خداوند د بله مه رحم کنه و نلغه زنده بُمنه؛“^{۲۳} لیکن آلی که او مُرده، چرا روزه بگیری؟ آیا ما میتنم او ره پس بیرم؟ روزی مییه که ما د پیش ازو مورم، مگم او د پیش ازمه پس نمییه.“

^{۲۴} بعد ازو داوود خاتون خو بتشبع ره دلداری کد و د پیش ازو رفته قد شی خاوشد و او یگ باچه د دنیا آورد و داوود نام شی ره سلیمان ایشت. خداوند او ره دوست دشت^{۲۵} و د وسیله ناتان نبی یگ پیغام ری کد؛ و او بخاطر خداوند نام ازو ره یدیدیه ایشت.

^{۲۶} د امزو غیت یوآب د ربه قد اولاده عمون جنگ کد و پایتخت ازوا ره محاصره کد.
^{۲۷} یوآب قاصدا ره پیش داوود ری کده گُفت: ”ما قد ربه جنگ کدم و جایی ره که د شار او میدیه گِرفتم.“^{۲۸} پس آلی باقی لشکر ره جم کده بیه و روی د روی شار خیمه زده او ره بگیر؛ نشنه که شار ره ما بگیرم و د نام ازمه یاد شنه.“^{۲۹} پس داوود تمام لشکر ره جم کده د ربه رفت و د خلاف شی جنگ کده او ره گِرفت.^{۳۰} داوود تاج پادشاه ازوا ره از

سر شی گرفت که تول شی یگ وزنه طلا بود و سنگای قیمتی دز شی سخت شد و او د سر داوود ایشته شد. او امچنان ولجه بی اندازه کلو امزو شار گرفته بُرد. ^{۳۱} او مردمی ره که د منه شار بود بُر کده اُورد و وظیفه دد که قد آره ها، کُنگ های آینی و تیشه های آینی کار کنه و یا کارگرای داشای خِشت بَشه. او قد تمام شارای اولاده عمون د امزی رقم رفتار کد. بعد ازو داوود و تمام لشکر پس د اورشلیم آمد.

آمنون و تامار

۱۳ بعد از گذشت زمان آینی واقعہ رخ دد: آبسالوم باچه داوود یگ خوار نوبند د نام تامار دشت و آمنون باچه داوود عاشق ازو شد. ^۲ آمنون د اندازه گرفتار شد که بخاطر خواراندر خو تامار خود ره ناجور کد، چون او دختر خانه بود و د نظر آمنون سخت خورد که قد ازو یگو کار کنه.

^۳ آمنون یگ رفیق د نام یوناداب دشت که او باچه شیمعاه یعنی باچه برار داوود بود؛ و یوناداب یگ مرد غدر چالاک بود. ^۴ او د آمنون گفت: ”آی باچه پادشاه، چرا روز د روز لاغر شده موری؟ آیا دز مه نموگی؟“ آمنون دز شی گفت: ”ما تامار، خوار برار اندر خو آبسالوم ره دوست درم.“ ^۵ یوناداب دزو گفت: ”بورو، د جاگه خو خاو کو و خود ره ناجور بندز؛ وختیکه آته تو بلده پرسیدون تو آمد، دزو بگی، لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بییه و یگو چیز بلده مه بدیه تا بخورم. بیل که بییه و خوراک ره د پیش چیم مه تیار کنه تا ما بنگرم و از دست شی بخورم.“ ^۶ پس آمنون خاو کد و خود ره ناجور اندخت؛ وختیکه پادشاه بلده پرسیدون شی آمد، آمنون د پادشاه گفت: ”لطفاً خوار مه تامار ره بیل که بییه و چند دانه کیک د پیش چیم مه پخته کنه تا از دست شی بخورم.“

^۷ اوخته داوود قاصد ره د خانه د پیش تامار ری کده گفت: ”د خانه برار خو آمنون بورو و بلده شی خوراک تیار کو.“ ^۸ پس تامار د خانه برار اندر خو آمنون رفت و او د جاگه

خو بود. تامار آرد ره گِرِفْتِه خَمِير كد و دَ پيش چِيم اَزو كيك ها ره تيار كده پُخته كد.
^۹ بعد اَزو تاوه ره گِرِفْتِه دَ پيش اَزو ايشت، ليكن او نَخورد و گُفت: ”پگ ره از پيش مه بُر كنيدي!“ پس كَلگي از پيش اَزو بُرو رفت. ^{۱۰} اوخته اَمنون دَ تامار گُفت: ”آلي خوراك ره دَ اُتاق مه بَير تا از دِست تُو بُخورم.“ و تامار كيك ها ره كه تيار كد، گِرِفْتِه دَ پيش بَرار خو اَمنون دَ اُتاق شي اُورد. ^{۱۱} ليكن وختيكه تامار كيك ها ره دَ پيش اَزو اُورد كه بُخوره، اَمنون او ره بَغل كد و دَز شي گُفت: ”آي خوار مه، بيه قد مه خاو كو.“ ^{۱۲} تامار دَزو گُفت: ”نه بَرار مه، مَره بَيه عَزت نكو، چُون اِي رَقم كار دَ اِسراييل انجام دَده نَموشه؛ اِي عمل زِشت ره انجام ندي. ^{۱۳} ما اِي رَسوايي خو ره دَ كُجا بُرم؟ و تُو ام دَ اِسراييل رَقم يكي از آدمای پَست-و-ايله يي موشی. پس اُطفأً قد پادشاه گپ بزن؛ چُون او مَره از تُو دَريغ نَمونه.“ ^{۱۴} ليكن اَمنون نَخاست كه توره اَزو ره بَشنوه؛ و بخاطري كه اَزو كده زورتو بود، قد اَزو خاو شُدِه او ره بَيه عَزت كد.

^{۱۵} بعد اَزو اَمنون قد نفرت بَيه اندازه كَلو اَزو بَدبُر شُد؛ نفرت اَزو كَلوتر از مُحَبَّتِي بود كه نِسَبَت دَزو دَشت. پس اَمنون دَزو گُفت: ”باله شو و بورو!“ ^{۱۶} تامار دَزو گُفت: ”نه، اِي رَقم نكو، چُون اِي بَدِي كه مَره سُون راه مه رِي موني، بَدتر از كار ديگه اَسْتِه كه تُو دَ حق ازمه كدي.“ ليكن اَمنون نَخاست كه توره اَزو ره بَشنوه. ^{۱۷} او خِدْمَتگار خو ره كه او ره خِدْمَت مُوكد كوي كده گُفت: ”اِي ره از پيش مه وِي كو و درگه ره از پُشت شي كيب كو.“ ^{۱۸} پس خِدْمَتگار شي او ره بُر كد و درگه ره از پُشت شي كيب كد. تامار چَپَن رَنگ رَنگي دَ جان خو دَشت، چُون دُخترِون-خانه پادشاه اَمو رَقم چَپَن مُوپوشيد. ^{۱۹} او چَپَن رَنگ رَنگي ره كه دَ جان شي بود چَك كده خِگِشتر ره دَ سر خو باد كد و دِستاي خو ره دَ بَلِه سر خو گِرِفْتِه رِي شُد؛ او دَ غَيَتِيكه مورفت دَ آواز بِلند چخرا مُوكد.

^{۲۰} بَرار شي اَبشالوم دَزو گُفت: ”آيا بَرار تُو اَمنون قد تُو بُوْدِه؟ خوار مه، فِعْلاً خود ره قرار بگير؛ او بَرار تُو اَسْتِه. پس اِي توره ره دَ دِل خو نگير.“ اوخته تامار كوئيو بار-و-پريشان شُدِه دَ خانه بَرار خو اَبشالوم مَد. ^{۲۱} وختي داوود پادشاه دَ باره پگ امزي چيزا

شِنِيد، اُو غَدَر قار شُد، ولے نَخاست که باچِه خُو اَمنون ره جَزا بَدیه، چراکه اُو ره کَلو دوست دَشت، چُون اُو اَوَلباری شی بُود. ^{۲۲} اَبشالوم د اَمنون هیچ چیز نَگفت، نَه خُوب و نَه بَد، چُون اَبشالوم از اَمنون بَد مُوبُرد، چراکه اُو خوار شی تامار ره بے عِزَت کُد.

مَرگِ اَمنون

^{۲۳} بعد از دُو سال، دَ غِیتیکه اَبشالوم د بَعَل- حاصور دَ نَزْدِیکِ اِفرایم پاشم بُری دَشت، اُو تمام باچه‌های پادشاه ره مِهمو کد. ^{۲۴} اُو دَ پِیشِ پادشاه اَمده گُفت: ”اینه، خِدْمَتگار تُو پاشم بُری دَره؛ خاهِش مُونم که پادشاه و خِدْمَتگاری شی قد نوکر خُو بوره.“ ^{۲۵} لیکن پادشاه د اَبشالوم گُفت: ”نَه باچِه مه، پگ مو نَمیی؛ نَشْنه که مو بار تُو ره گِرَنگ کنی.“ اَبشالوم اُو ره غَدَر شَلَه شُد، لیکن اُو نَخاست که بوره، ولے اَبشالوم ره بَرکت دَد. ^{۲۶} اوخته اَبشالوم گُفت: ”اگه شُمُو نَمیید، اُطفأ بَرار مه اَمنون ره بیل که قد ازمو بوره.“ پادشاه دَزُو گُفت: ”چرا اُو قد شُمُو بوره؟“ ^{۲۷} لیکن ازی که اَبشالوم غَدَر شَلَه شُد، اُو اَمنون و دیگه شاهزاده ها ره اِیشت که قد ازو بوره. اوخته اَبشالوم یگ مِهمانی شاهانه ترتیب دَد. ^{۲۸} اوخته اَبشالوم د خِدْمَتگاری خُو اَمر کده گُفت: ”فِکر شُمُو بَشه، وختیکه دِل اَمنون از نَشِه شراب خوش شُد و ما دَز شُمُو گُفتم، اَمنون ره بَزَید، اوخته اُو ره بُکَشید. ترس نَخورید، چُون ما دَز شُمُو اَمر کدیم. باجُرأت و دلیر بَشید.“ ^{۲۹} پس خِدْمَتگاری اَبشالوم د حَق اَمنون اَمو کار ره کد که اَبشالوم اَمر کُد. و د اَمزُو غِیت دیگه باچه‌های پادشاه باله شُدِه هر کُدَم شی قاطر خُو ره سوار شُد و دوتا کد.

^{۳۰} د حَالیکه اونا د راه بُود، د داؤود خبر رسید که اَبشالوم پگ باچه‌های پادشاه ره کُشته و یکی ازوا ام زنده نَمنده. ^{۳۱} اوخته پادشاه باله شُدِه کالای خُو ره چک کد و د رُوی زمی بَراز اُفتَد؛ و پگ خِدْمَتگاری شی که د گِرَد اَزُو ایسته بُود ام کالای خُو ره چک کد. ^{۳۲} لیکن یوناداب باچِه شِیمِعه، یعنی باچِه بَرارِ داؤود گُفت: ”بادار مه فِکر نکنه که پگ مَرْدای جوان، یعنی باچه های پادشاه کُشته شُدِه، چُون تنها اَمنون کُشته شُدِه و بَس. ای

قَصْدَ دَلِ اَبْشَالُومِ از روزی بُود که اَمَنون خوارِ ازو تamar ره بے عَزت کُدد. ^{۳۳} پس آلی
بادار مه پادشاه ای توره ره دَلِ خُو جای نَدیه و فِکر نَکنه که پَگِ باچه‌های پادشاه
کُشته شُده، چراکه تنها اَمَنون کُشته شُده.

^{۳۴} دَمزی گیر-و-دار اَبْشالوم دُوتا کد و جوانی که پیره‌داری مُوکد سُونِ باله توخ کد و
دید که غدرِ مردُم از بغلِ تپه از راهِ حورونایم مییه. اوخته اُو دَ پیشِ پادشاه رفت و گُفت:
”ما دیدُم که غدرِ مردُم از بغلِ تپه از راهِ حورونایم مییه.“ ^{۳۵} اوخته یوناداب دَ پادشاه
گُفت: ”اونه، باچه‌های پادشاه مییه؛ اُمو رقم که خدمتگار تُو گُفتُد، اُمو رقم شُد.“ ^{۳۶} امی
که اُو از توره گُفتو خلاص شُد، باچه‌های پادشاه رسید و آواز خُو ره بلند کده چخرا کد؛
اوخته پادشاه و پَگِ خدمتگرای شی ام زار زار چخرا کد.

^{۳۷} اَبْشالوم دُوتا کده دَ پیشِ تَلمای باچه عمیهود پادشاه جِشور رفت. داوود بَلده باچه خُو
هر روز ماتم مُوکد. ^{۳۸} اَبْشالوم که دَ جِشور دُوتا کُدد، مُدتِ سه سال دَ اُونجی مَند. ^{۳۹} و
دَلِ داوود پادشاه میتپید که دَ پیشِ اَبْشالوم بوره، چُون اُو دَ باره مرگِ اَمَنون تَسلی پیدا
کُدد.

پس اَمَدونِ اَبْشالوم دَ اورشَلیم

۱۴ ^۱ یوآب باچه صرُویه فامید که دَلِ پادشاه بَلده دیدونِ اَبْشالوم میتپه. ^۲ پس یوآب دَ
تِقوعه نفر ری کده ازونجی یگِ خاتونِ دانا ره اُورد و دَزو گُفت: ”خود ره عزادار نشو
دده کالای عزاداری دَ جان خو کُو و خود ره قد روغو چرب نکُو، بلکه رقمِ خاتونی رفتار
کُو که بَلده روزای کلو بخاطرِ مُرده ماتم گِرَفته. ^۳ اوخته دَ پیشِ پادشاه بورُو و دَزو اینی
تورا ره بگی.“ و یوآب اُمو تورا ره دَ دان شی اَندخت.

^۴ پس خاتونی که از تِقوعه بُود دَ پیشِ پادشاه رفت و خود ره قد رُوی خُو دَ زمی اَندخته

دَزُو اِحْتِرامِ كَد و كُفْت: ”اَي پادشاه، كومك كُو!“^۵ پادشاه از شى پُرسيد: ”چى مُشْكِلِ دَرى؟“ خاتو كُفْت: ”ما يگ خاتونِ بيوه اَسْتَم، چُون شوى مه مُرده. ^۶ كَنِيز تُو دُو باچه دَسْت؛ اونا دَ بيا بو قد يگديگه خُو جنگِ كَد و دَ اُونجى كَس نَبود كه اونا ره جدا كنه. پس يكي ازوا ديگه شى ره زده كُشت. ^۷ آلى تمامِ اولادِ بابه دَ خِلافِ كَنِيز تُو باله شُدِه و مُوگيه، ’امو كه برار خُو ره زده، اُو ره دَ دِسْتِ ازمو تَسْلِيمِ كُو تا مو اُو ره بخاطرِ گِرِفْتونِ زندگى برار شى بُكُشى و قد امزى كار يگانه وارثِ ره از بَيْنِ بُبرى.‘ دَ امزى رقمِ اونا ميخايه كه قوغِ نيمِ سوخته مَرِه كه باقى مَنده كُله كنه و بَلدِه شوى مه نه نامِ گيره و نه باقى مَنده دَ رُوى زِمى بيله.“

^۸ پادشاه دَ خاتو كُفْت: ”تُو خانه خُو بورُو و ما دَ بارِه تُو حُكْمِ مُونم.“ ^۹ خاتونى كه از تِقوعِه بود دَ پادشاه كُفْت: ”اَي بادر مه پادشاه، بيل كه امى جُرمِ دَ گردونِ ازمه و خانوارِ آتِه مه بَشِه و پادشاه و تَخْتِ شى از جُرمِ دُورِ بَشِه.“ ^{۱۰} پادشاه كُفْت: ”اگه كُدمِ كَس تُو ره يگو چيزِ كُفْت، اُو ره دَ پيشِ ازمه بَيْرِ و اُو ديگه تُو ره غَرَضِ نَميگيره.“ ^{۱۱} اوخته خاتو كُفْت: ”اَي پادشاه، دَ خُداوند، خُداى خُو قَسَمِ ياد كُو، تا اِنْتِقامِ گيرنده خُونِ ديگه كُشتار نَكنه؛ نَشْنِه كه باچه ديگه مه ام از بَيْنِ بوره.“ پادشاه كُفْت: ”دَ زندگى خُداوند قَسَمِ كه يگِ موى سرِ باچه تُو ام دَ زِمى نَموفته.“

^{۱۲} اوخته خاتو كُفْت: ”لُطْفاً كَنِيز خُو ره اِجازه بَدى كه يگِ توره ره دَ بادر خُو پادشاه بُگيه.“ اُو كُفْت: ”بُگى.“ ^{۱۳} خاتو كُفْت: ”پس چرا تُو دَ خِلافِ قَوْمِ خُدا امى رقمِ يگِ نَقشه كَشيدى؟ چُون پادشاه قد كُفتونِ امزى توره خود ره محكُومِ مونه، چراكه پادشاه باچه آواره شُدِه خُو ره پس نُورده. ^{۱۴} يگِ روز نه يگِ روز پگِ مو بايد بُمرى، چُون مو رقمِ آوى اَسْتى كه دَ زِمى لُؤو شُدِه و پس جَمِ نَمُوشه. ليكن خُدا جان ره نَميگيره، بلكه راهِ هاى ره جورِ مونه كه نفرِ آواره شُدِه بَلدِه هميشه از حُضُورِ اَزُو دُورِ نَمنه. ^{۱۵} دَلِيلى كه آلى ما اَمْدَم تا امى توره ره دَ بادر خُو پادشاه بُگيم، اِى اَسْتِه كه مردُمِ مَرِه تَرَسند؛ ولِى كَنِيز تُو قد خود خُو فِكْرِ كده كُفْت، ’ما قد پادشاه گپِ مِيزنم؛ شايد پادشاه تقاضاى كَنِيز خُو

ره دَ جای بیره. ^{۱۶} چُون پادشاه قَبُول مُونه که کَنیز خُو ره از دِسْتِ کسی که میخایه مه و باچه مَره یِگجای از میراثِ خُدا نَابُود کَنه، نِجاتِ بَدیه. ^{۱۷} امچنان کَنیز تُو قد خود خُو گُفت، 'توره بادار مه پادشاه باعِثِ آرامِش مه موشه، چراکه بادار مه پادشاه رقمِ ملایکه خُدا آسته و خُوب و بَد ره فرق مُونه.' و آلی خُداوند، خُدای تُو قد تُو بَشه.

^{۱۸} اوخته پادشاه دَ خاتو گُفت: "هر چیز ره که از تُو سوال مُونم، از مه تاشه نَکُو." خاتو گُفت: "أمر کُو بادار مه پادشاه." ^{۱۹} پادشاه گُفت: "آیا دِسْتِ یوآب دَ پگِ امزی کارا قد از تُو یگِ نییه؟" خاتو دَ جوابِ شی گُفت: "آی بادار مه پادشاه، دَ زندگی تُو قَسَم که هیچ کس از چیزی که بادار مه پادشاه بُگیه، طرفِ راست یا چپِ تاو خورده نَمیَنته. اَرَمے، خِدمتگار تُو یوآب بُود که دَز مه أمر کد و اُو بُود که پگِ امزی تورا ره دَ دانِ کَنیز تُو اَندخت. ^{۲۰} بلده تغییرِ دَدونِ شکلِ قضیه، یوآب خِدمتگار تُو امی کار ره کد، لیکن حکمتِ بادار مه رقمِ حکمتِ ملایکه خُدا یه و بادار مه تمامِ چیزای ره که دَ زمی آسته مُوفامه."

^{۲۱} پس پادشاه دَ یوآب گُفت: "اینه، ما امی خاهش ره قَبُول کُدم. آلی بورو و اَبشالومِ باچه مَره بیره." ^{۲۲} یوآب خود ره قد رُوی خُو دَ زمی اَندخته اِحترام کد و پادشاه ره دُعا-و-ثنا کده گُفت: "آی بادار مه پادشاه، امروز خِدمتگار تُو فامید که نظرِ لُطفِ تُو دَ بله مه آسته، چراکه پادشاه تقاضای خِدمتگار خُو ره دَ جای اُورد."

^{۲۳} پس یوآب باله شُده دَ جِشور رفت و اَبشالوم ره دَ اورشَلیم اُورد. ^{۲۴} لیکن پادشاه گُفت: "اُو باید دَ خانه خود خُو بوره و رُوی از مه ره ننگره." پس اَبشالوم دَ خانه خود خُو رفت و رُوی پادشاه ره نَدید.

^{۲۵} دَ تمامِ اِسرائیل هیچ کس نَبُود که از نُوربندی شی رقمِ اَبشالوم تعریف-و-توصیف شُنه؛ از قفِ پای تا تولغِه سر شی دَزو عیب و جُود نَدشت. ^{۲۶} هر وختیکه اُو موی سر خو ره کَم مُوکد، -- اُو دَ آخرِ هر سال موی خُو ره کَم مُوکد، یعنی هر غیتیکه دَ سر شی

گَرَنگی مُوکد، اُو ره کم مُوکد -- اُو موی سر خُو ره وَزن مُوکد و دَ مُطابِقِ وَزنِ شاهي دُوصد مِثقال مُوشد. ^{۲۷} بلده اَبشالوم سه باچه و یگ دختر دَ دُنیا اَمَد که نامِ دُختر شی تamar بود. اُو یگ دُختر نُوربند بُود.

^{۲۸} اَبشالوم دُو سالِ کاملِ دَ اورشَلیم زندگی کد و رُوی پادشاه ره ندید. ^{۲۹} اوخته اَبشالوم بلده کُوی کدونِ یوآب نفر ریی کد تا اُو ره دَ پیشِ پادشاه ریی کنه، لیکن یوآب نخواست که دَ پیشِ ازو بییه. اُو دفعه دوّم ام نفر ریی کد، لیکن یوآب نخواست که بییه. ^{۳۰} اوخته اَبشالوم دَ خدمتگاری خُو کُفت: ”توخ کنید، زمینِ یوآب دَ پالوی زمینِ ازمه آسته و دَ اُنجی جو کشت کده. بورید و اُو ره آتش بزَید.“ پس خدمتگاری اَبشالوم زمی ره آتش زد.

^{۳۱} یوآب باله شده دَ پیشِ اَبشالوم دَ خانه شی اَمَد و دَزُو کُفت: ”چرا خدمتگاری تُو زمینِ مَره آتش زده؟“ ^{۳۲} اَبشالوم دَ جوابِ یوآب کُفت: ”توخ کُو، ما دَز تُو پیغام ریی کده کُفتم، اَینجی بیه تاکه تُو ره دَ پیشِ پادشاه ریی کنم و تُو پُرسان کنی که، ”چرا ما از جِشور اَمدیم؟ بلده مه بهتر بُود که تا آلی ره دَ اُمونجی مومندم!“ پس آلی مَره بیل که رُوی پادشاه ره بِنگرم و اگه کُدم گناه از مه سر زده بشه، بیل که مَره بکُشه.“

^{۳۳} اوخته یوآب دَ پیشِ پادشاه رفت و امی توره ره دَزُو کُفت؛ و اُو اَبشالوم ره کُوی کد. پس اَبشالوم اَمده دَ حُضورِ پادشاه قد رُوی خُو دَ زمی اُفتده اِحترام کد و پادشاه اَبشالوم ره ماخ کد.

نقشه اَبشالوم بلده شورش

۱۵ بعد از چند وخت اَبشالوم یگ گاډی جنگی و چند اَسپ پیدا کد و پنجاه نفر که پیشلون شی مُودوید. ^۲ اَبشالوم هر روز صَباح گاه باله مُوشد و دَ بغلِ راهِ درگه شار ایسته

مُوشد؛ اوخته هر کسی که یگو دعوا میدشت و دَ پیشِ پادشاه بَلدِه فِیصلَه کدو میمد، اَبشالوم اُو ره کوی کده مُوگفت: ”از کُدَم شار اَسْتی؟“ وختی اُو نفر مُوگفت: ”خِدمتگار تُو از فِلان طایفه اِسرائیل اَسْتِه.“^۳ اَبشالوم دَز شی مُوگفت: ”توخ کُو، دعوا ی تُو بَرحق و دُرست اَسْتِه، لیکن از طرفِ پادشاه هیچ کس نییه که توره تُو ره بَشنوه.“^۴ و اَبشالوم اِدامه دده مُوگفت: ”کَشکِه ما قاضی امزی سرزمی موبودم! اوخته هر کسی که یگو عرض یا دعوا میدشت، دَ پیشِ ازمه میمد و ما دَ حقِ ازو اِنصاف مُوکدم.“^۵ وختی یگو کس دَ نزدیکِ ازو میمد که دَزو اِحترام کنه، اُو دِست خُو ره دِراز کده اُو ره دَ بغل خُو مِیگرفت و ماخ مُوکد.^۶ اَبشالوم قد تمامِ اِسرائیلی های که دَ پیشِ پادشاه بَلدِه قضاوت میمد امی رقم رفتار مُوکد؛ پس اَبشالوم دِلِ مردُمِ اِسرائیل ره دَ دِست اُورد.

^۷ بعد از تیر شُدون چار سال اَبشالوم دَ پادشاه گُفت: ”لُطفاً دَز مه اِجازه بدی که دَ حِبرون بورم و نذری ره که بَلدِه خُداوند گِرفتیم، پوره کنم.“^۸ چُون ما خِدمتگار تُو وختیکه دَ جِشورِ ارام زندگی مُوکدم یگ نذر گِرفته گُفتم، اَگه خُداوند مره پس دَ اورشَلیم بُرد، ما خُداوند ره دَ حِبرون عِبادت مُونم.“^۹ پادشاه دَز شی گُفت: ”بَخیر۔ و۔ سلامت بورو.“ پس اُو باله شُدِه دَ حِبرون رفت.

^{۱۰} لیکن اَبشالوم قاصدا ره تاشکی دَ پیشِ تمامِ طایفه های اِسرائیل ریی کده گُفت: ”امی که آوازِ شیپور ره شنیدید، بگید، اَبشالوم دَ حِبرون پادشاه شُدِه!“^{۱۱} دُو صد نفر از اورشَلیم قد اَبشالوم قتی رفت، چُون اونا دعوت شُد؛ و اونا دَ دِلِ پاک رفت و از هیچ چیز خبر نداشت.^{۱۲} دَ حالیکه اَبشالوم قُرانی ها ره تقدیم مُوکد، اُو بَلدِه کوی کدون اَخیتوفل جیلونی مُشاوِرِ داوود نفر ریی کد که از شار خُو جیلو بییه. دَ امزی رقم نَقشه خیانت قوی شُدِه مورفت و مردُمی که قد اَبشالوم یگجای مُوشد روز دَ روز کلو مُوشد.

داوود از اورشَلیم دوتا مونه

۱۳ یگ نفر د پیش داوود آمد و دزو گفت: ”دل های مردم اسرائیل از پشت ابشالوم رفته.“
 ۱۴ اوخته داوود د پگ خدمتگرای خو که قد ازو د اورشلیم بود، گفت: ”باله شنید که
 امی آلی دوتا کنی، اگه نه، مو از پیش ابشالوم دوتا نمیتنی. عجله کنید که بوری، نشنه که
 او د زودی دز مو برسسه و د بله مو بلا-و-مصیبت اورده شار ره قد دم شمشیر بزنه.“
 ۱۵ خدمتگرای پادشاه دزو گفت: ”اینه، خدمتگرای تو حاضر-و-آماده آسته تا هر
 چیزی که بادار مو پادشاه تصمیم بگیره، او ره انجام بدیه.“ ۱۶ پس پادشاه ری شد و
 تمام خانوار شی از پشت ازو حرکت کد، لیکن پادشاه ده خاتون خو ره که کنیز شی
 بود، د خانه ایشیت تا از خانه نگاهوانی کنه. ۱۷ پادشاه پیش رفت و تمام مردم از پشت
 شی حرکت کد و اونا د آخرین خانه شار ایسته شد. ۱۸ اوخته تمام خدمتگرای پادشاه د
 شمول پگ کریتیا و پگ فلتیا د دو بغل شی تیر شد و تمام شش صد نفر جتی که از
 جت از پشت پادشاه آمدد، د پیش روی شی رفت.

۱۹ اوخته پادشاه د اتای جتی گفت: ”چرا تو ام قد ازمو مییی؟ پس بورو و قد پادشاه
 بشی، چراکه تو یگ خارجی آستی و از ملک خو ام جلای وطن شدی. ۲۰ تو دیروز
 آمدی؛ آیا ما امروز تو ره قد خود خو آواره کنم؟ ما مورم، ولی معلوم نییه که د کجا
 مورم. پس بورو و قومای خو ره ام قد خو ببر. دعا مونم که خداوند محبت و وفاداری
 خو ره نصیب تو کنه.“

۲۱ لیکن اتای د جواب پادشاه گفت: ”د زندگی خداوند و د زندگی بادار مه پادشاه قسم
 که د هر جای که بادار مه پادشاه بشه، چی د اونجی مرگ بشه، چی زندگی، خدمتگار تو
 ام د امونجی آسته.“ ۲۲ داوود د اتای گفت: ”خوبه، بیه و پیش بورو.“ پس اتای جتی قد
 پگ نفرای خو و تمام بچکیچای که قد ازو بود، پیش رفت. ۲۳ غیتیکه پگ مردم تیر شد،
 تمام باشنده های سرزمین اسرائیل د آواز بلند چخرا کد؛ پادشاه از دره قدرون تیر شد و
 تمام مردم سون بیابو حرکت کد.

۲۴ صادق پیشوا ام آمد و پگ لایوی که قد ازو بود صندوق عهد خدا ره مؤبرد. وختی اونا صندوق خدا ره تاه ایشته، آبیاتار قُرَبانی تقدیم کده رفت تا غیتیکه پگ مردم از شار بُر شده خلاص شد.

۲۵ اوخته پادشاه د صادق گفت: ”صندوق خدا ره پس د شار بُبر. اگه خدا د بله مه نظر لطف کد، او مره پس میره و دز مه اجازه میدیه که ام صندوق و ام جایگاه شی ره بنگرم. ۲۶ لیکن اگه موهی: ’ما از تو راضی نیستم، بیل که هر چیزی که د نظر ازو خوب معلوم موشه، اموره د حق مه انجام بدیه.“

۲۷ پادشاه ادامه دده د صادق پیشوا گفت: ”آیا تو غیبگوی نیستی؟ بخیر-و-سلامت پس د شار بورو! دو باچه شمو ام قد شمو قتی بوره، ام اخیمصص باچه ازتو و ام یوناتان باچه آبیاتار. ۲۸ توخ کو، ما د بیابو د جایی که او دریا کم آسته معطل مونم تا پیغام شمو دز مه برسه و ما از اوضاع باخبر شوم.“ ۲۹ پس صادق و آبیاتار صندوق خدا ره پس د اورشلیم برد و اونا د امونجی مند.

۳۰ لیکن داوود سون باله د کوه زیتون رفت، و د حالیکه مورفت چخرا موكد؛ سر ازو پوشیده بود و پای شی لچ، و تمام مردمی که قد شی قتی بود ام سرهای خوره پوشندد و چخرا کده مورفت. ۳۱ د امزو غیت د داوود گفته شد که: ”آخیتوفل ام د مینکل امزو خیانتکارا آسته که قد آبشالوم یگجای شده.“ اوخته داوود گفت: ”آی خداوند، مشوره آخیتوفل ره بلده آبشالوم احمقانه معلوم کو.“

۳۲ وختی داوود د بله کوه رسید، د جایی که مردم خدا ره عبادت موكد، او دید که حوشای آرکی قد کالای چکچک و سر خاکپر د دم راه شی آمد. ۳۳ داوود دزو گفت: ”اگه قد ازمه بوری، بار گردون مه موشی؛ ۳۴ لیکن اگه پس د شار بوری و د آبشالوم بگی: ’آی پادشاه، ما خدمتگار تو موشم. امورقم که د سابق خدمتگار آته تو بودم، آلی

خِدمتگارِ از تُو مُوشَم، اوخته تُو مِیتنی که مشورَه اَخیتوفلِ ره بَلدِه مه باطلِ کنی.

^{۳۵} صادق پيشوا و ابياتار پيشوا ام د اُونجی قد تُو آسته. هر چیزی که از خانه پادشاه شنیدی، او ره د صادق پيشوا و ابياتار پيشوا بگی. ^{۳۶} اونه، دُو باچه ازوا اَخیمعص باچه صادق و یوناتان باچه ابياتار ام د اُونجی قد ازوا آسته. هر چیزی که شنیدی، د وسیله ازوا دز مه ری کُو.

^{۳۷} پس حوشای رفیق داوود د شار رسید و ابشالوم ام د اورشلیم داخل شد.

داوود و صیبا

۱۶ وختی داوود از سر کوه کم وری او طرف تیر شد، دید که صیبا خدمتگار مفیوشت قد یگ جوهره الاغ پالون شده که دُو صد دانه نان، صد دانه کیک کشمشی، صد دانه کیک انجیری و یگ مشک شراب انگور د بله ازوا بار بود، د دم راه شی آمد. ^۲ پادشاه د صیبا گفت: "امی چیزا ره از چی خاطر اوردی؟" صیبا گفت: "امی الاغا بَلدِه خانوارِ پادشاه آسته که سوار شنه و نان و انجیر بَلدِه خوراکِ خدمتگارا و شراب انگور بَلدِه وچی کدون کسای که د بیابو منده شده." ^۳ پادشاه گفت: "باچه بدار تُو کجا آسته؟" صیبا د پادشاه گفت: "او د اورشلیم شسته، چون او موگیه که، امروز خانوار اسرائیل پادشاهی بابه مره دز مه پس میدیه." ^۴ اوخته پادشاه د صیبا گفت: "آلی تمام مال-و-دارایی مفیوشت از تو بشه." صیبا گفت: "نوکر تُو آستم، ای بدار مه پادشاه، بیل که نظر لطف تُو د بله مه بشه."

شمعی داوود ره دوکری مونه

^۵ وختیکه داوود پادشاه د بحوریم رسید، د اُونجی یگ نفر از اولادِ بابه خانوار شائول د نام شمعی باچه جیرا بر شده آمد. او د حالیکه میمد، دوکری موکد. ^۶ او داوود و پگ

خِدمتگَرایِ داؤودِ پادشاهِ رهِ قدِ سنگِ میزد، باوجودِ که تمامِ مردُم و پگِ مردایِ جنگی دَ طرفِ راست و طرفِ چپِ داؤودِ قرارِ دشت. ^۷ شِمعِیِ دَوکریِ کدهِ اینیِ رقمِ مُوگفت: ”گم شو! گم شو! ایِ مردِ خونی و ایِ مردِ بے آرزش! ^۸ خُداوندِ اِنْتِقامِ خُونِ تمامِ خانوارِ شائولِ ره که تُو دَ جایِ شیِ پادشاهیِ کدی از تُو گِرَفْتِه و خُداوندِ پادشاهیِ ره دَ دِستِ باچهِ تُو اَبشالومِ تسلیمِ کده. تُوخِ کُو، بلا- و- مُصِیبتِ دَ بِلَه تُو اَمَدِه، چراکه تُو یگِ مردِ خُونیِ اَسْتی.“

^۹ اوخته اَبیشایِ باچهِ صَرُویِه دَ پادشاهِ گُفت: ”چرا ایِ سگِ مُردهِ بادارِ مهِ پادشاهِ ره دَوکریِ کُنِه؟ اِجازِه بَدیِ که بورُم و سرِ شیِ ره از تَن شیِ جدا کُنم.“ ^{۱۰} لیکنِ پادشاهِ گُفت: ”ایِ باچهِ هایِ صَرُویِه، شُمورِ ره دَز مه چی غَرَضِ اَسْتِه؟ بیلیدِ که دَوکریِ کُنِه، چُون اگِه خُداوندِ دَزُو گُفته که، ’داؤودِ ره دَوکریِ کُو، پس کیِ اَسْتِه که بُگیه، ’چرا ایِ کارِ ره مُونی؟“ ^{۱۱} و داؤودِ دَ اَبیشایِ و تمامِ خِدمتگَرایِ خو گُفت: ”اونه، باچهِ خودِ مه که از پُشتِ کمرِ مه دَ وجودِ اَمَدِه، قَصْدِ گِرِفتونِ جانِ مَرِه دَرِه؛ پس چِیقسِ کَلوترِ امیِ بِنیامینیِ ایِ قَصْدِ ره دَشْتِه بَشِه! اُو ره تنها ایلِه کِنید و بیلیدِ که دَوکریِ کُنِه، چُون خُداوندِ دَزُو اَمَرِ کده. ^{۱۲} شاید خُداوندِ دَ مُصِیبتِ مه نظرِ کُنِه و خُداوندِ دَ عِوضِ دَوکریِ که اِمروزِ ایِ نفرِ مُونه، دَز مه اَجْرِ خُوبِ بَدیه.“ ^{۱۳} پس داؤودِ و نفرایِ شیِ دَ راهِ خُو اِدامه دَد و شِمعِیِ از بَغْلِ کوهیِ که رُویِ دَ رُویِ ازوا بُوْد رِفت و دَ حالیکه مورفت، دَوکریِ کده اُو ره قدِ سنگِ میزد و خاکِ بادِ مُوکد. ^{۱۴} پادشاهِ و تمامِ مردُمیِ که قدِ اَزُو بُوْد، مَنده- و- زِلَه دَ دریایِ اُردُنِ رَسید و دَ اُونجیِ مندگیِ گِرِفت.

مَشُورَه اَخِیتوْفِلِ دَ اَبشالوم

^{۱۵} دَ اَمزُو غَیْتِ که اَبشالوم و پگِ مردایِ اِسرائیلِ دَ اورُشَلیمِ اَمَد، اَخِیتوْفِلِ اَمِ قَدِ شیِ قَتی بُوْد. ^{۱۶} وختیِ حُوشایِ اَرکی، رَفیقِ داؤودِ دَ پِیشِ اَبشالومِ اَمَد، حُوشایِ دَ اَبشالومِ گُفت: ”زنده باد پادشاه! زنده باد پادشاه!“ ^{۱۷} اَبشالومِ دَ حُوشایِ گُفت: ”آیا وفاداریِ تُو بِلَدِه

رَفِيقُ تُو امی بُود؟ چرا قد رَفِيقِ خُو نَرَفْتی؟“^{۱۸} حُوشای دَ اَبشالوم گُفت: ”نَه، بَلِکِه کَسی رِه که خُداوند و امی مُردُم و پَگِ مَرْدایِ اِسْرائیلِ اِنْتِخابِ کَدِه، ما خِدْمَتْگارِ اَمزُو اَسْتُم و دَ پِيشِ اَمزُو باقی مُومَنُم.“^{۱۹} علاوه ازی، ما کِی رِه باید خِدْمَتِ کُنُم؟ آیا نَباید باچِه شی رِه خِدْمَتِ کُنُم؟ اَرِی، اُمُو رَقْمِ که ما دَ خِدْمَتِ اَتِه تُو بُوَدُم، اُمُو رَقْمِ دَ خِدْمَتِ اَزْتُو اَم اَسْتُم.“

^{۲۰} اوخته اَبشالوم دَ اَخِيتوْفِلِ گُفت: ”تُو دَزِ مو مشوَرِه بَدی؛ مو چِيزِ کارِ کُنی؟“
^{۲۱} اَخِيتوْفِلِ دَ اَبشالوم گُفت: ”قَدِ خَاتُونوی اَتِه خُو که اُو بَلَدِه نِگَاهوانی خانِه ايشْتِه، خَاو کُو؛ وختی تمامِ اِسْرائیلِ بَشَنوَه که تُو دَ نَظَرِ اَتِه خُو بَدِ شُدِی، اوخته دِستِ تمامِ کَسایِ که قَدِ تُو اَسْتِه، قُوْتِ پَيدا مُونِه.“^{۲۲} پس اونا دَ بَلِه بامِ بَلَدِه اَبشالوم یِگِ خِیمه زَدِ و اَبشالوم دَ پِيشِ چِیمِ تمامِ بَنیِ اِسْرائیلِ قَدِ خَاتُونوی اَتِه خُو خَاو کَدِ.^{۲۳} مشوَرِه که اَخِيتوْفِلِ دَ اَمزُو رُوْزا مِیدَدِ، رَقْمِ ازی بُود که یِگو کَسِ از خُدا هِدایتِ طَلَبِ کُنِه. پس هر مشوَرِه اَخِيتوْفِلِ اَم بَلَدِه داوود و اَم بَلَدِه اَبشالوم امی رَقْمِ با اَرزِشِ بُود.

حُوشایِ مشوَرِه اَخِيتوْفِلِ رِه باطِلِ مُونِه

^{۱۷} اَخِيتوْفِلِ دَ اَبشالوم گُفت: ”دَزِ مِه اِجازِه بَدی که دوازده هزار نفر رِه اِنْتِخابِ کُنُم و باله شُدِه اِمشاو دَ دُمبالِ داوود بورُم.“^۲ دَ حَالِیکِه اُو مَنَدِه اَسْتِه و رُوحيه شی از دِستِ رَفْتِه، ما دَ بَلِه اَزُو مِیرِسُم و اُو رِه وَحْشَتِ زَدِه مُومَنُم و تمامِ مَرْدُمی که قَدِ شی اَسْتِه دُوْتا مُونِه؛ اوخته تنها پادشاه رِه مُوکُشُم^۳ و تمامِ مَرْدُمِ رِه دُوْباره دَ پِيشِ اَزْتُو مِیرُم؛ چُونِ مَرْدی رِه که تُو طَلَبِ مُونی، مَرگِ اَزُو باعِثِ پس اَمَدونِ پَگِ مُوشِه و تمامِ قَوْمِ دَ صُلْحِ- و- اَمْنِيتِ زَنْدِگیِ مُونِه.“^۴ اِی توره دَ نَظَرِ اَبشالوم و تمامِ رِيشِ سَفِیدایِ اِسْرائیلِ خُوبِ مَعْلُومِ شُدِ.

^۵ اوخته اَبشالوم گُفت: ”حُوشایِ اَرکی رِه اَم کُوی کَنِید تا اَزُو اَم بَشَنوی که اُو چِيزِ خِیلِ

مُوگيه. ^۶ وختی حوشای د پیش اَبشالوم آمد، اَبشالوم د زُو گُفت: ”اَخیتوفل اینی رقم گُفته، آیا مُطابق گُفته ازُو عمل کنی؟ اگه مُوگی نه، تُو نظر خُو ره بگی.“

^۷ حوشای د اَبشالوم گُفت: ”مشوره ره که اَخیتوفل ایمدفعه دده، خُو مشوره نییه.“ ^۸ و حوشای اِدامه دده گُفت: ”تُو میدنی که آته تُو و نفرای شی مردای جنگی آسته و رقم خرسی که چوچه های شی د بیابو از شی گِرفته شده بشه سر قار آسته. علاوه ازی، آته تُو آدم جنگ دیده آسته، اُو شاو ره د مینکل مردم تیر نمونه. ^۹ بدن که امی آلی اُو خود ره د یگو غار یا یگو جای دیگه تاشه کده. و اگه ایطور شنه که بعضی نفرای ازمو د شروع جنگ کُشته شده بوفته، اوخته هرکسی که ای ره بشنوه، مُوگيه، د مینکل لشکری که از اَبشالوم پیروی مونه، یگ کُشتار شده.“ ^{۱۰} و آدم دلیری که دل شی رقم دل شیر بشه، کاملاً بے جرأت موشه، چُون تمام اسرائیل میدنه که آته تُو یگ مرد جنگی آسته و کسای ام که قد شی آسته مردای دلیر. ^{۱۱} پس نظر ازمه ای آسته که تمام مردم اسرائیل از دان تا بیئرشبع که رقم ریگ دریا آلی بے حساب آسته، د پیش ازتو جم شنه و جناب خود تُو اونا ره د جنگ رهبری کنی. ^{۱۲} اوخته د هر جای که اُو پیدا شنه د جان شی موری و رقمی که شبنم د بله زمی میریزه د بله ازو تاه موشی و اُو و پگ کسای که قد ازو آسته یگ شی زنده نمومنه. ^{۱۳} و اگه اُو د منه یگو شار عقب نشینی کنه، اوخته تمام اسرائیل ریسپونا ره د امزو شار میره و مو اُو ره کش کده د دره میندزی تا یگ سنگ ریزه ام د امزو جای باقی نمنه.“ ^{۱۴} پس اَبشالوم و تمام مردای اسرائیل گُفت: ”مشوره حوشای آرکی از مشوره اَخیتوفل کده بهتر آسته.“ چُون خداوند تصمیم گرفتد که مشوره خُو اَخیتوفل ره باطل کنه تا تباهی ره د بله اَبشالوم بیره.

^{۱۵} اوخته حوشای د صادق پیشوا و ابیاتار پیشوا گُفت: ”اَخیتوفل د اَبشالوم و ریش سفیدای اسرائیل اینی رقم و اینی رقم مشوره دده و ما اینی رقم و اینی رقم مشوره ددیم. ^{۱۶} پس آلی د زودی نفر ری کُو و د داوود خبر دده بگی، اِمشاو د جایی که آو دریا کم آسته نشی، بلکه هر رقم که موشه اُو طرف تیر شو؛ اگه نه، پادشاه و تمام کسای که قد

شی آسته، نابود موشه.“^{۱۷} یوناتان و اخیمص د عین- روگل منتظر میشست و یگ کنیز آمده دزوا خبر میورد و اونا رفته خبر ره د داوود پادشاه میرسند، چون اونا بخاطری که دیده نشنه، د شار داخل نموشد.^{۱۸} لیکن یگ جوان اونا ره دید و د ابشالوم خبر دد. پس اونا هر دوی شی د زودی رفت و د خانه یگ نفر د بحوریم داخل شد که د منه حولی ازو یگ چاه بود و اونا د منه امزو چاه تاه شد.^{۱۹} خاتون صاحب خانه یگ چیز ره گرفته د دان چاه اوار کد و د سر شی غله- و- دانه پاش دد تا چیز معلوم نشنه.^{۲۰} وختی خدمتگرای ابشالوم د پیش امزو خاتو د خانه آمد، اونا گفت: ”اخیمص و یوناتان کجا یه؟“ خاتو دزوا گفت: ”اونا از جوی آو تیر شده رفت.“ پس وختیکه اونا پالید و امو دو ره پیدا نتست، اونا پس د اورشکیم رفت.

^{۲۱} بعد از رفتون ازوا، امو دو از چاه بر شد و رفته د داوود پادشاه خبر دد. اونا د داوود گفت: ”باله شنید و د زودی از آو تیر شنید، چراکه اخیتوفل د باره شمو اینی رقم مشوره دده.“^{۲۲} پس داوود و تمام مردمی که قد شی قتی بود، باله شده از دریای اردن تیر شد و تا دم روز واز شدو یکی ازوا ام باقی نمند که از دریای اردن تیر نشده بشه.

^{۲۳} وختی اخیتوفل دید که مشوره شی عملی نشد، او الاغ خو ره پالو کد و باله شده د شار خود خو د خانه خو رفت. د اونجی او کارای خانه خو ره سر- و- سامان دد و بعد ازو خود ره دار زد. پس او مرد و د قبر آته خو دفن شد.

^{۲۴} اوخته داوود د محناییم آمد و ابشالوم قد تمام مردای اسرائیل از دریای اردن تیر شد.^{۲۵} د امزو غیت ابشالوم عماسا ره د جای یوآب قومندان لشکر مقرر کدد؛ عماسا باچه یگ نفر د نام یترای اسرائیلی بود که یترا قد ابیجایل دختر ناحاش خوار صروه توی کدد؛ صروه آبه یوآب بود.^{۲۶} پس ابشالوم و اسرائیلی ها د سرزمین جلعاد خیمه زد.

^{۲۷} وختیکه داوود د محناییم رسید، شویی باچه ناحاش از ربت عمونیا، ماگیر باچه

عَمِيئِيلَ از لَو- دَبَار و بَرزَلَايِ جَلْعَادِي از رَوَكَلِيم^{۲۸} بَسْتَرِه هَا، كَاسِه هَا و ظَرْفَايِ گِلِي رِه
 قَد گَنْدُم، جَو، آرد، غَلِه پَرِيو شُدِه، لَوِييَا، عَدَس، نَخُودِ پَرِيو شُدِه،^{۲۹} عَسَل، قَيْمَاق، گُوسِپُو
 و پَنِيرِ گَاوِي بَلَدِه خُورَاكِ دَاوُود و مَرْدُمِي كِه قَد شَي بُوَد اُورْد، چُون اُونَا كُفْت: ”مَرْدُم دَ
 اَمزِي بِيَاوِ كُشْنِه و تُشْنِه و مَنْدِه- و- زَلِه اَسْتِه.“

مَرگِ اَبْشَالُوم

۱۸ دَاوُود مَرْدَايِ رِه كِه قَد شَي بُوَد، جَم كَد و دَ بَلِه اَزُوا قَوْمَنَدَانَايِ هَزَار نَفْرِي و
 قَوْمَنَدَانَايِ صَد نَفْرِي تَعْيِين كَد.^۲ دَاوُود لَشْكِر رِه دَ سِه دِسْتِه رِي كَد: يَك دِسْتِه رِه زِيرِ
 قَوْمَنَدِه يُوَاب، يَك دِسْتِه رِه زِيرِ قَوْمَنَدِه اَبِيشَايِ بَرَارِ يُوَاب بَاچِه صَرُويِه و يَك دِسْتِه رِه
 زِيرِ قَوْمَنَدِه اِتَايِ جَتِي. اُوخْتِه پَادشَاه دَ لَشْكِر كُفْت: ”مَا خُود مِه اَم قَد شَمُو مَورُم.“
^۳ لِيكِن لَشْكِر كُفْت: ”تُو نَبَايِد بُورِي، چُون اَكِه مَو دُوتَا كِنِي بَلَدِه اَزُوا هِيچ اَهْمِيَّت نَدَرِه؛
 حَتِي اَكِه نِيَمِ اَز مَو بُمَرِي، بَاز اَم بَلَدِه اَزُوا هِيچ اَهْمِيَّت نَدَرِه. لِيكِن تُو بَرَابَرِ دِه هَزَارِ اَز مَو
 اَرزِشِ دَرِي؛ پَس بَهْتَر اَسْتِه كِه تُو دَ شَارِ بُمَنِي و دَز مَو كُومَكِ رِي كِنِي.“^۴ پَادشَاه دَزُوا
 كُفْت: ”هَر رَقْم كِه دَ نَظَرِ شَمُو خُوب مَعْلُوم مُوشِه، مَا اَمُو رَقْمِ مُونُم.“ پَس پَادشَاه دَ بَغْلِ
 دَرِگِه شَارِ اَيْسْتِه شُد و تَمَامِ لَشْكِرِ دَ دِسْتِه هَايِ صَد نَفْرِي و هَزَار نَفْرِي حَرَكْت كَد.
^۵ پَادشَاه دَ يُوَاب، اَبِيشَايِ و اِتَايِ اَمْر كَدِه كُفْت: ”قَد اَبْشَالُوم بَاچِه مِه بَخَاطِرِ اَز مِه دَ نَرْمِي
 رِفْتَار كَنِيد.“ و خَتِيكِه پَادشَاه دَ پَكِ قَوْمَنَدَانَا دَ بَارِه اَبْشَالُوم دَسْتُور دَد، تَمَامِ لَشْكِرِ شَنِيد.

^۶ پَس لَشْكِرِ دَ جَنگِ اِسْرَائِيلِ دَ صَحْرَا رِفْت و جَنگِ دَ جَنگَلِ اِفْرَايِمِ دَرِ گِرِفْت.^۷ لَشْكِرِ
 اِسْرَائِيلِ اَز پِيَشِ خِدْمَتگَارَايِ دَاوُودِ شِكْسْت خُورْد و دَ اَمزُو رُوزِ كُشْتَارِ كُتِه دَ اُونَجِي رُخِ
 دَد و بِيَسْتِ هَزَارِ نَفْرِ كُشْتِه شُد.^۸ جَنگِ دَ تَمَامِ مَنطَقِه تَيْتِ شُد و تَعْدَادِ كَسَايِ كِه دَ اَمزُو
 رُوزِ دَ وِسِيلِه جَنگَلِ كُشْتِه شُد، كَلُوتَرِ اَز كَسَايِ بُوَد كِه قَد دَمِ شَمَشِيرِ كُشْتِه شُد.

^۹ دَ اَمزُو غَيْتِ اَبْشَالُومِ قَد خِدْمَتگَارَايِ دَاوُودِ رُويِ دَ رُويِ شُد. اَبْشَالُومِ دَ بَلِه قَاطِرِ سَوَارِ

بُود و قاطرِ دَ زیرِ شاخه های یگِ درختِ بلوطِ کُته دَرآمد و سرِ اَزو دَ شاخه های درختِ
 بلوطِ بند مَند. دَ حالیکه اُو دَ مینکلِ آسمو و زمی اوزو مَندد، قاطرِی که دَ تی پای شی
 بُود پیش رفت. ^{۱۰} یگِ نفر اُو ره دید و دَ یوآب خبر دَده گُفت: ”اونه، ما دیدم که آبشالوم
 دَ یگِ درختِ بلوطِ اوزو مَنده.“ ^{۱۱} یوآب دَ نفری که دَزو خبر اُورِدد گُفت: ”واقعاً اُو ره
 دیدی؟ پس چرا اُو ره دَ امونجی کُشته دَ زمی نَزدی تا ما دَز تو دَه مِثقالِ نُقره و یگِ
 کمر بند میددُم؟“ ^{۱۲} لیکن اُمو نفر دَ یوآب گُفت: ”اگه هزار مِثقالِ نُقره ام دَ دست مه دَده
 موشد، ما دست خُو ره دَ بله باچه پادشاه دِراز نموکدم، چُون پادشاه دَز تو و آبیشای و
 اتای دَ حالیکه مو گوش مُوکدی امر کده گُفت، بخاطرِ ازمه از آبشالوم باچه مه
 حفاظت کُنید.“ ^{۱۳} و اگه ما خیانتکارانه رفتار کده جانِ اَزو ره میگیرفتم -- چُون هیچ
 چیز از پادشاه تاشه نمومنه -- اَوّل خود تو دَ ضد مه ایسته موشدی.“ ^{۱۴} اوخته یوآب
 گُفت: ”ما نمیتنم وخت خُو ره قد از تو ای رقم ضایع کُنم.“ پس سه دانه نِیزه ره دَ دست
 خُو گرفت و دَ دلِ آبشالوم زد دَ حالیکه اُو هنوز دَ مینکلِ شاخه های بلوطِ زنده بُود.
^{۱۵} بعد اَزو دَه مردِ جوان که سلاح-بردارای یوآب بُود دَ گردِ آبشالوم جم شد و اُو ره زده
 کُشت.

^{۱۶} اوخته یوآب شیپور ره دَ صدا اُورد و لشکر از دُمال کدونِ اسرائیل پس تاو خورد،
 چراکه یوآب لشکر ره منع کد. ^{۱۷} اونا جسدِ آبشالوم ره گرفته دَ یگِ چُقوری کُته که دَ
 جنگل بُود، پورته کد و دَ بله اَزو یگِ سنگ-قلچه غدر کُته جور کد. دَ عین حال پگِ
 لشکرِ اسرائیل دَ خانه های خُو دوتا کد. ^{۱۸} آبشالوم دَ غیتِ زندگی خُو یگِ مُنار بلده خُو
 ایستلجی کد که دَ درّه پادشاه آسته، چُون اُو گُفت: ”ما باچه ندرم که نام مه از طریقِ
 اَزو باقی بُمنه.“ پس اُو دَ بله امزو مُنار نامِ خود خُو ره ایشت که تا امروز «یادگاری
 آبشالوم» گُفته موشه.

داؤود از مرگ اَبشالوم خبر موشه

^{۱۹} اوخته اَخيمعص باچه صادق گُفت: ”مره بيل که دَویده بورم و د پادشاه خبر خوش برستم که خداوند د حق ازو انصاف کده و او ره از دست دشمنای شی نجات دده.“
^{۲۰} لیکن یوآب دزو گُفت: ”امروز تو خبر خوش نموبری؛ تو میتنی یگو روز دیگه خبر خوش برسنی، ولی امروز ای کار ره نمونی، چراکه باچه پادشاه مُرده.“^{۲۱} اوخته یوآب د یگ نفر کوشی گُفت: ”بورو، چیزی ره که دیدی د پادشاه بگی.“ پس نفر کوشی د یوآب احترام کد و دَویده رفت.^{۲۲} اَخيمعص باچه صادق بسم د یوآب گُفت: ”هر رقم که موشه، لطفاً دز مه ام اجازه بدی که از پشت نفر کوشی دَویده بورم.“ یوآب گُفت: ”باچه مه، چرا میخاهی دَویده بوری؟ تو کدم خبر خوش نداری که بُبری و جایزه بگیری.“
^{۲۳} او گُفت: ”هر رقم که شنه، ما دَویده مورم.“ پس یوآب گُفت: ”بورو!“ اوخته اَخيمعص از راه آواری دَویده رفت و از نفر کوشی پیش شد.

^{۲۴} د امزو غیت داؤود د دالیز مینکل دو درگه شار ششتد؛ پیره دار د بله بام درگه د سر دیوال بر شد و د حالیکه توخ موكد، او یگ نفر ره دید که تنهای خو دَویده مییه.^{۲۵} اوخته پیره دار چیغ زده د پادشاه خبر دد. پادشاه گُفت: ”اگه تنها آسته، خبر خوش د دان شی یه.“ د حالیکه او نفر آمده نزدیک موشد،^{۲۶} پیره دار یگ نفر دیگه ره دید که دَویده مییه؛ اوخته پیره دار د دروازه وان گُفت: ”یگ نفر دیگه تنهای خو دَویده مییه.“ پادشاه گُفت: ”او ام خبر خوش میره.“^{۲۷} پیره دار گُفت: ”دویدون نفر اولی رقم دویدون اَخيمعص باچه صادق آسته.“ پادشاه گُفت: ”او یگ آدم خوب آسته و حتماً خبر خوب میره.“

^{۲۸} اَخيمعص چیغ زده د پادشاه گُفت: ”خیر-و-خیریت آسته!“ اوخته او د پیش پادشاه قد روی خو د زمی اُفتد و گُفت: ”حمد-و-ثنا د خداوند، خدای تو! او امو مردا ره که دست خو ره د خلاف بادار مه پادشاه باله کدد، د بادار مه تسلیم کد.“^{۲۹} پادشاه گُفت: ”آیا اَبشالوم باچه مه جور آسته؟“ اَخيمعص د جواب شی گُفت: ”وختی یوآب مره و

خِدمتگارِ دِیگه پادشاه ره رَبی کد، ما غدرِ غریوِ کټه ره دیدم، لیکن نَفامیدم که چیزخیل بُود.“^{۳۰} پادشاه گُفت: ”ای سُو بیه و دَ اینجی ایسته شو.“ پس او اُمونجی رفته ایسته شد.

^{۳۱} اوخته نفرِ کُوشی رسید و گُفت: ”بلده بادار مه پادشاه خبرِ خوش آسته! چُون خُداوند امروز دَ حق تُو انصاف کد و تُو ره از دِستِ تمامِ کسای که دَ خِلاف تُو باله شد، نِجات دَد.“^{۳۲} پادشاه دَ نفرِ کُوشی گُفت: ”آیا اَبشالوم باچه مه جور آسته؟“ نفرِ کُوشی دَ جواب شی گُفت: ”دُشمنای بادار مه پادشاه و تمامِ کسای که باله موشه تا دَز تُو ضرر برسنه، عاقبت شی مثلِ امزو جوان بَشه.“

^{۳۳} پادشاه غدرِ غمگی شد و دَ اُتاقی که بله دالیزِ درگه شار بُود، بُر شده چخرا کد. او دَ حالیکه مورفت، اینی رقم مُوگُفت: ”آی باچه مه اَبشالوم! آی باچه مه، آی باچه مه اَبشالوم! کشکه ما دَ جای تُو مومردم، آی باچه مه اَبشالوم، آی باچه مه!“

یوآب داؤود ره سرزنش مونه

۱۹ دَ یوآب گُفته شد که، ”اونه، پادشاه چخرا مونه و بلده اَبشالوم ماتم گِرِفته.“^۲ پس پیروزی امزو روز بلده تمام لشکر دَ ماتم تبدیل شد، چُون مردم دَ امزو روز شنید که پادشاه بخاطرِ باچه خو غمگی شده.^۳ لشکر دَ امزو روز دُزکی دَ شار داخل شد، رقم کسای که از جنگ دُوتا کده بَشه و از شرمندگی دُزکی دَ شار داخل شنه.^۴ پادشاه رُوی خو ره پوشند و پادشاه دَ آوازِ بلند چخرا کده گُفت: ”آی باچه مه اَبشالوم! آی باچه مه اَبشالوم، آی باچه مه!“

^۵ اوخته یوآب دَ منه خانه دَ پیشِ پادشاه آمد و دَزو گُفت: ”امروز تُو رُوی تمام خِدمتگاری خو ره قد شرم پوشندی، رُوی خِدمتگاری ره که جان ازتو و جانِ باچه ها و دُخترن تُو و جانِ خاتونو و کنیزای تُو ره نِجات دَد. ازی که تُو دُشمنای خو ره

مُحَبَّتِ كَدَى و از دوستای خُو بد بُردی، تُو امروز واضحِ کدی که قومندانان و خدمتگارانِ بلده تُو هیچ آرزشِ ندره؛ چُون ما فامیدم که اگه اَبشالوم امروز زنده موبود و مو پگ مومردی، تُو خوش موشدی. ^۷ پس آلی باله شده برو بیه و د خدمتگاری خُو تورای دلگرم کُننده بگی؛ ما د خداوند قسم موخورم که اگه برو نیی، اِمشاو یگ نفر ام قد از تُو باقی نمومنه و ای بلا بدتر از تمام بلاهای آسته که از جوانی تا آلی ره د بِلَه تُو آمده. ^۸ اوخته پادشاه باله شد و د پیشِ درگه شار شِشت؛ و د لشکر گفته شد که: ”اونه، پادشاه د پیشِ درگه شار شِشته،“ و پگ لشکر د پیشِ پادشاه آمد.

پس آمدونِ داؤود د اورشلیم

د امزو غیت تمام لشکرِ اسرائیل دوتا کده د خانه‌های خُو رفتند. ^۹ پگ مردم د تمام طایفه‌های اسرائیل قد یگدیگه خُو جر-و-بحث کده موكفت: ”پادشاه مو ره از دستِ دشمنای مو خلاص کده و او کسی آسته که مو ره از دستِ فلسطینیا نجات دده، لیکن آلی او بخاطرِ اَبشالوم از سرزمین مو دوتا کده؛ ^{۱۰} و اَبشالوم ره که مو مسح کده د بِلَه خُو پادشاه جور کدیی، او د جنگ کشته شده. پس آلی چرا د باره پس اوردونِ پادشاه هیچ چیز نموگید؟“

^{۱۱} داؤود پادشاه د صادق پیشوا و ابیاتار پیشوا اینی پیغام ره ری کده گفت: ”د ریش سفیدای یهودا بگید، چرا شمو د پس اوردونِ پادشاه د خانه شی از پگ کده آخر استید، د حالیکه توره تمام اسرائیل د پیشِ پادشاه د جایی که آسته رسیده؟ ^{۱۲} شمو برارون مه استید، شمو گوشت و استغون مه استید؛ پس چرا شمو د پس اوردونِ پادشاه از پگ کده آخر استید؟“ ^{۱۳} و د عماسا بگید، ’آیا تُو گوشت و استغون مه نیستی؟ خدا مره سخت جزا بدیه، اگه تُو بلده همیشه د جای یوآب قومندانِ لشکر مه نشنی.“

^{۱۴} پس عماسا دل تمام مردای یهودا ره د دست اورد و پگ ازوا یگ دل و یگ فکر شد؛ و

أونا د پادشاه پیغام ری کده گُفت: “تو و تمام خدمتگاری تو پس بیید.”^{۱۵} اوخته پادشاه پس آمد و دریای اُردن رسید؛ و مردم یهودا د دم راه پادشاه د جلال آمد تا پادشاه ره از دریای اُردن تیر کده بیره.

^{۱۶} شمعی باچه جیرای بنیامینی از بحوریم د عجله قد مردم یهودا د دم راه داوود پادشاه آمد؛^{۱۷} قد ازو یگ هزار نفر از بنیامین آمد و صیبا خدمتگار خانوار شائول قد پوزده باچه خو و بیست خدمتگار خو قد ازو قتی بود. اونا د عجله از دریای اُردن د پیش پادشاه تیر شد.^{۱۸} اونا تیر شده رفت تا خانوار پادشاه ره از دریا تیر کده بیره و هر کاری که د نظر پادشاه خوب معلوم شنه، انجام بدیه.

شمعی باچه جیرا امی که از دریای اُردن تیر شد، او د پیش پادشاه روی د خاک افتد^{۱۹} و د پادشاه گُفت: “امیدوار استم که بدار مه، مره گناهکار حساب نکنه و خطای ره که خدمتگار شی د روزی بر شدون بدار خو پادشاه از اورشلیم مرتکب شده د یاد خو نیره و پادشاه او ره د دل خو نگیره.”^{۲۰} چون ما خدمتگار تو میدنم که ما گناه کدیم؛ امزی خاطر اینه، امروز ما از تمام خانوار یوسف کده اولتر د دم راه بدار خو پادشاه آمدیم.”^{۲۱} اوخته آبیشای باچه صرویه د جواب شی گُفت: “آیا شمعی بخاطری که مسح شده خداوند ره دوکری کده، کشته نشنه؟”^{۲۲} لیکن داوود گُفت: “آی باچه های صرویه، شمو ره دز مه چی غرض استه؟ چرا شمو امروز دشمنون مه شدید؟ آیا امروز ام یگو کس باید د اسرائیل کشته شنه؟ آیا ما میدنم که ما امروز پادشاه اسرائیل استم؟”^{۲۳} پس پادشاه د شمعی گُفت: “تو نوموری.” و پادشاه بلده ازو قسم خورد.

^{۲۴} د امزو غیت مفیوشیت نوسه شائول ام د دم راه پادشاه آمد؛ او از روزی که پادشاه رفتد تا روزی که صحیح و سلامت پس آمد، نه د فکر پای های خو شد، نه ریش خو ره اصلاح کد و نه کالای خو ره شستد.^{۲۵} و ختیکه او از اورشلیم د دم راه پادشاه آمد، پادشاه دزو گُفت: “آی مفیوشیت، چرا قد ازمه نمدی؟”^{۲۶} او د جواب شی گُفت: “آی

بادار مه پادشاه، خِدْمَتگار مه مَره بازی دَد؛ ما دَ خِدْمَتگار خُو كُفْتُمْ، 'أَلَاغ مَره پالون كُو تا ما سوار شُدِه دَ پيشِ پادشاه بورُم.' چُون خِدْمَتگار تُو شَل آسْتِه؛ لِيكِن أُو اَمُو كار ره نَكْد، ^{۲۷} بَلَكِه دَ بَلِه خِدْمَتگار تُو دَ پيشِ بادار مه پادشاه تُهْمَت كَد. مگم بادار مه پادشاه رقمِ ملايِكِه خُدا آسْتِه؛ پس هر چيزي كه دَ نظر تُو خُوب معلُوم مُوشِه، اَمُو ره اِنجام بَدِي. ^{۲۸} باو جُودِ كه تمامِ خانوارِ آتِه مه دَ پيشِ بادار مه پادشاه سزاوارِ ديگِه چيز نَبُود بغير از مَرگ، لِيكِن تُو خِدْمَتگار خُو ره دَ مينكلِ كَساي شَندي كه دَ دِستَرخون تُو مُوخوره. پس ما ديگِه چي حقِ دَرُم كه دَ پيشِ پادشاه ناله-و-فرياد كُنم.

^{۲۹} پادشاه دَ زشي كُفْت: "چرا اِيَقَس كَلو توره مُوگي؟ ما كُفْتيم كه تُو و صِيبا زمي ره تقسيم كِنيد." ^{۳۰} مَفِيبوشَت دَ پادشاه كُفْت: "بيل كه پگ شي ره اَمُو بگيره؛ امي كه بادار مه پادشاه صَحِيح-و-سَلَامَت پس دَ خانِه خُو اَمَدِه، بَلَدِه مه هر چيز آسْتِه."

^{۳۱} اوخته بَرزَلای جِلعادِي از روگَلِيم اَمَد تا قد پادشاه از دريای اُردُن تير شُنِه و تا اُو ره همراهي كَدِه از دريای اُردُن تير كَنِه. ^{۳۲} بَرزَلای يگ مَرِدِ غَدِرِ پير بُوَد كه هشتاد سال عُمَر دَشْت. وختي كه پادشاه دَ مَحَنايِيم بُوَد، بَرزَلای خوراكِ اَزو ره تَهيه مُوكَد، چُون اُو يگ مَرِدِ غَدِرِ ثُرَوْتَمَنَد بُوَد. ^{۳۳} پادشاه دَ بَرزَلای كُفْت: "قد ازمه بيه و دَ اورشَلِيم قد ازمه بُمَن و ما فِكِر خُو ره سُون تُو مِيگِيرُم." ^{۳۴} لِيكِن بَرزَلای دَ پادشاه كُفْت: "چند سال از زندگي مه مَنَدِه كه ما قد پادشاه دَ اورشَلِيم بورُم؟" ^{۳۵} ما فِعْلاً هشتاد ساله اَسْتُم. آيا ما مِيْتَنُم خُوب و بَد ره فرق كُنم؟ آيا خِدْمَتگار تُو مَزِه چيزي ره كه مُوخوره و وُچي مُونِه، مُوفامِه؟ آيا

وختي كه يگ خاتُو يا يگ مَرِدِ بِيْت مِيخانِه ما مِيْتَنُم آواز شي ره بَشَنُوم؟ پس چرا خِدْمَتگار تُو بَلَدِه بادار خُو پادشاه يگ بارِ اِضافِي بَشِه؟ ^{۳۶} آلي خِدْمَتگار تُو قد پادشاه چند قَدَم دَ اُو طرفِ دريای اُردُن موره و بس. چرا پادشاه از مه اِيَقَس قَدرداني كَنِه؟ ^{۳۷} لُطْفاً بيل كه خِدْمَتگار تُو پس بوره تا دَ شارِ خود خُو بُمَرِه و دَ نَزديكِ قَبْرِ آتِه و اَبِه خُو دَفِن شُنِه. لِيكِن اينِه، خِدْمَتگار تُو كِمهامِ حاضِرِ آسْتِه، بَلَدِه شي اِجازِه بَدِي كه قد بادار مه پادشاه بوره و هرچيزي كه دَ نظر تُو خُوب معلُوم مُوشِه بَلَدِه شي اِنجام بَدِي." ^{۳۸} پادشاه

گفت: ”خوبه، کمهام قد ازمه بوره و ما هر چیزی که د نظر تو خوب معلوم شنه بلده شی انجام میدیم؛ و تو هر چیزی که از مه خواهش کنی بلده تو د جای میرم.“^{۳۹} پس تمام مردم از دریای اردن تیر شد؛ و پادشاه پیش از تیر شدو برزلیای ره ماخ کده برکت دد و برزلیای پس د خانه خو رفت.^{۴۰} پادشاه از دریا د جلجال تیر شد و کمهام ام قد شی قتی رفت. خلاصه، تمام لشکر یهودا و نیم لشکر اسرائیل پادشاه ره همراهی کده آورد.

^{۴۱} اوخته تمام مردای اسرائیل د پیش پادشاه آمد و د پادشاه گفت: ”آی پادشاه، چرا برارون مو مردای یهودا، تو ره دزی کد و تو و خانوار تو ره قد تمام نفرای تو قتی از دریای اردن تیر کده آورد؟“^{۴۲} پگ مردای یهودا د جواب مردای اسرائیل گفت: ”بخاطری که پادشاه نزدیکانه مو آسته. پس شمو چرا دزی باره قار آستید؟ آیا مو کدم چیز از پادشاه خوردی و یا دز مو کدم بخششی دده؟“^{۴۳} اوخته مردای اسرائیل د جواب مردای یهودا گفت: ”مو د پادشاه ده حصه درے و حق ازمو د داؤود ام از شمو کده کلوتر آسته. پس چرا مو ره خار-و-حقیر حساب مونیید؟ آیا مو نبودی که اول د باره پس آوردون پادشاه خو توره گفتی؟“ لیکن تورای مردای یهودا از مردای اسرائیل کده زور بود.

شورش شِبع

۲۰ د امزو غیت یگ آدم فتنه-انگیز د نام شِبع باچه بکری بنیامینی ام د اونجی بود. او شیپور ره د صدا آورد و گفت: ”مو د داؤود حصه ندری و از باچه یسی بے نصیب آستی! آی مردم اسرائیل هر کدم شمو د خیمه خو بورید!“^۲ پس تمام مردای اسرائیل از پیروی داؤود دست کشید و از شِبع باچه بکری پیروی کد؛ لیکن مردای یهودا قد پادشاه خو مند و از اردن تا اورشلیم او ره همراهی کد.

^۳ وختی داؤود د خانه خو د اورشلیم آمد، پادشاه امو ده خاتوره که کنیز شی بود و بلده

نگاهوانی خانه ایشْتد، گِرِفت و اُونَا ره دَ یگ خانه نظرِند کد. اُو ضرُورَت های ازوا ره تهیه مُوكد، لیکن قد ازوا خاو نَمُوشد. پس اُونَا تا روزِ مُردون خُو نظرِند بُود و مِثلِ بیوه ها زندگی مُوكد.

^۴ اوخته پادشاه دَ عماسا گُفت: ”مردای یهودا ره دَ بَینِ سه روز دَ پیش مه جم کُو و خود تُو ام دَ اینجی حاضرِ بش.“ ^۵ پس عماسا رفت تا مردای یهودا ره جم کنه، لیکن از وختی که پادشاه بلده شی تعیین کد، طال خورد. ^۶ اوخته داوود دَ ابیشای گُفت: ”آلی شَبَع باچه بکری از ابشالوم کده گلوتر دَز مو ضرر میرسنه. پس نفرای بادار خُو ره بگیر و اُو ره دُمبال کُو؛ نشنه که اُو شارای دیوالدار بلده خُو پیدا کنه و از گیر مو خلاص شنه.“ ^۷ پس نفرای یوآب قد کریتیا، فلیتیا و تمام مردای دلیر-و-جنگی از پشتِ ازو بر شده رفت؛ اونا از اورشَلیم بر شد تا شَبَع باچه بکری ره دُمبال کنه. ^۸ وختی اونا دَ نزدیکِ سنگِ کُنه دَ جبعون رسید، عماسا دَ دمِ راهِ ازوا آمد. یوآب کالای جنگی پوشید و دَ بله ازو یگ کمر بند قد یگ خنجر که دَ غلاف خُو بُود دَ کمر شی بسته بُود. امی که اُو پیش رفت خنجر از غلاف خُو اُفتد. ^۹ یوآب دَ عماسا گُفت: ”برار جو، چی حال دَری؟“ و یوآب قد دستِ راستِ خُو ریشِ عماسا ره گِرِفت که اُو ره ماخ کنه. ^{۱۰} عماسا مُتوجهِ خنجری که دَ دستِ یوآب بُود نشد. پس یوآب خنجر ره دَ گوره ازو چقی کد و روده های ازو دَ زمی بر شد و اُو مُرد؛ حاجت دَ ضرِبِه دوّم نشد.

اوخته یوآب و برار شی ابیشای دَ دُمبالِ شَبَع باچه بکری رفت. ^{۱۱} و یکی از خدمتگرای یوآب دَ پالوی جَسَدِ عماسا ایسته شده گُفت: ”هر کسی که طرفدارِ یوآب و طرفدارِ داوود آسته، از پشتِ یوآب بیه.“ ^{۱۲} عماسا دَ مینکلِ راهِ دَ خون خُو غوئه شد؛ و غیتی امو نفر دید که تمام لشکر دَ اُونجی ایسته موشه، اُو عماسا ره از مینکلِ راهِ کَش کده دَ صحرا بُرد و یگ رخت ره دَ بله شی اندخت، چُون اُو دید که هر کس که دَ نزدیکِ ازو میمد ایسته موشد. ^{۱۳} امی که جَسَدِ عماسا از مینکلِ راهِ باله شد، تمام لشکر از پشتِ یوآب رفت تا شَبَع باچه بکری ره دُمبال کنه.

^{۱۴} شَبَع از مینکلِ تمامِ طایفه های اسرائیل تیر شده دَ اَبِل بیت۔ معکه آمد و تمام بکریا قد ازو قتی بود؛ اونا جم شده از پشتِ ازو آمد تا از شی حفاظت کنه.^{۱۵} اوخته لشکرِ یوآب آمد و اوره دَ شارِ اَبِل بیت۔ معکه محاصره کد؛ اونا دَ برابرِ شارِ یگ بَغُنْدی جور کد که اُو دَ بَغَلِ دیوال قرار گرفت و تمام لشکری که قد یوآب بود، دیوال ره میزد تا اُو ره بیرو کنه.^{۱۶} دَ امزو غیت یگ خاتونِ دانا از منه شار کوی کده گفت: ”گوش بگیرید! گوش بگیرید! دَ یوآب بگیرد که دَ اینجی بیهه تا ما قد شی توره بگیریم.“^{۱۷} وختیکه یوآب نزدیک رفت، خاتو گفت: ”تو یوآب استی؟“ اُو دَ جواب شی گفت: ”آری، ما استم.“ اوخته خاتو دَزُو گفت: ”تورای کنیز خُو ره گوش بگیر.“ یوآب گفت: ”گوش میگیرم.“^{۱۸} خاتو گفت: ”دَ زمانِ قدیمِ اینی رقم گفته مُوشد، دَ اَبِل رفته مشوره بگیرید.“ و دَ امزی رقم یگ قضیه حل۔ و۔ فصل مُوشد.^{۱۹} ما از شاری استم که دَ اسرائیل صلح طلب و وفادار استه؛ و تو میخاهی امی شار ره که دَ اسرائیل مثلِ آبه استه خراب کنی. چرا تو میخاهی که میراثِ خداوند ره نابود کنی؟“^{۲۰} یوآب دَ جواب شی گفت: ”از مه دُور بشه! از مه دُور بشه که ما شار ره خراب یا نابود کنیم.“^{۲۱} قضیه اُو رقم نیسته که تو فکر مونی، بلکه یگ نفر دَ نامِ شَبَع باچه بکری که از کوهستونِ افرایم استه، دست خُو ره دَ خلافِ داوود پادشاه باله کده. فقط امو نفر ره تسلیم کنید و ما از شار شمو مورم.“ خاتو دَ یوآب گفت: ”اینه، سرِ ازو از بله دیوال بلده تو پورته موشه.“^{۲۲} اوخته امو خاتو قد مشوره حکیمانِه خُو دَ پیشِ پگِ مردم رفت و اونا سرِ شَبَع باچه بکری ره از تن شی جدا کده بلده یوآب پورته کد. اوخته یوآب شیپور ره دَ صدا اُورد و اونا از نزدیکِ شار هر سو تیت شد و هر کس سونِ خیمه خُو رفت؛ ولے یوآب پس دَ اورشلیم دَ پیشِ پادشاه آمد.

نفرای دربارِ داوود

^{۲۳} دَ امزو غیت یوآب قومندانِ تمامِ لشکرِ اسرائیل بود و بنایاه باچه یهویداع قومندانِ کریتیا و فلیتیا؛^{۲۴} ادورام مسئولِ کارگرای جبری بود و یهوشافاط باچه اخیلُود کاتب؛

۲۵ شیوا مُنشی بود و صادق و آبیاتار پیشوایو؛ ۲۶ و عیرای یائیری ام از طرف داؤود مقام پیشوایی دشت.

داؤود انتقام جبعونیا ره از اولاده شائول میگیره

۲۱ د زمان پادشاهی داؤود سه سال دوامدار قحطی شد. اوخته داؤود از خداوند هدایت طلب کد و خداوند گفت: ” ای حالت بخاطر شائول و خانوار خونریز ازو پیش آمده، چراکه او جبعونیا ره کشت.“ ۲ جبعونیا از جم بنی اسرائیل نبود، بلکه باقیمنده آموریا بود؛ و بنی اسرائیل بلده ازوا قسم خوردد که اونا ره نموکشه، لیکن شائول بخاطر غیرتی که بلده اسرائیل و یهودا دشت، قصد کدد که اونا ره از بین بیره. پس داؤود جبعونیا ره کوی کد و قد ازوا توره گفت. ۳ و پادشاه د جبعونیا گفت: ” بلده شمو چیز کار کنم و گذشته ره چطور جبران کنم تا شمو قوم خداوند ره برکت بدید؟“ ۴ جبعونیا دز شی گفت: ” مو از شائول و خانوار شی نقره و طلا طلب ندری و نه ام بلده مو اجازه آسته که د اسرائیل یگو کس ره بکشی.“ داؤود پرسید: ” شمو از مه چی میخاهید که بلده شمو انجام بدیم؟“ ۵ اونا د پادشاه گفت: ” امو نفر که مو ره تباه موکد و بلده مو نقشه میکشید که مو ره نابود کنه تا د هیچ نقطه سرزمین اسرائیل باقی نمنی، هفت نفر از باچهگون خانوار ازو ره دز مو تسلیم کو تا مو اونا ره د حضور خداوند د جبعه شائول که انتخاب شده خداوند بود د دار آزو کنی.“ پادشاه گفت: ” اونا ره دز شمو تسلیم مونم.“

۷ لیکن پادشاه مفیبوشت باچه یوناتان ره ایله کد، چراکه قسم خداوند د بین ازوا بود، یعنی د بین داؤود و یوناتان باچه شائول. ۸ پس پادشاه دو باچه رصفه دختر آیه ره که آرمونی و مفیبوشت بود و بلده شائول زیده شد و پنج باچه میرب دختر شائول ره که بلده عدریئیل باچه برزلائی محولاتی زیده شد، گرفت ۹ و اونا ره د دست جبعونیا تسلیم

كد؛ جِبعونیا اونا ره د بِلَه كوه د حُضُورِ خُداوند د دار اوزو كد و امو هفت نفر يگجای مُرد. اونا د شُرُوعِ روزای جَم كدونِ حاصِلات، د غَيتِ جو دِرُو كُشته شد.

^{۱۰} اوخته رِصفه دُخترِ آيه يگ پلاس ره گِرِفته د بِلَه قاده بِلده خُو اوار كد و از شُرُوعِ جَم كدونِ حاصِلات تا غَيتِ كه بارو از آسمو د بِلَه ازوا باريد، د روز مُرغكوی هوا ره و د شاو جانورای بيابو ره نه ايشت كه د بِلَه ازوا حمله كنه. ^{۱۱} از كاری كه رِصفه دُخترِ آيه، كَنِيزِ شائول كُدد، د داوود خبر دده شد. ^{۱۲} اوخته داوود رفته استغونای شائول و استغونای باچه شی يوناتان ره از مردُمِ يابيشِ جِلعاد گِرِفت. مردُمِ يابيشِ جِلعاد امو جَسَدِ ها ره از ميدانِ شارِ بيت-شان دُزی كده اُورد، از جای كه فَلَسطِينيا اونا ره اوزو كُدد؛ چُون د روزی كه فَلَسطِينيا شائول ره د جَلبوع كُشتد اُو ره د دار اوزو كُدد. ^{۱۳} پس داوود استغونای شائول و استغونای باچه شی يوناتان ره ازونجی اُورد و استغونای كسای ره كه د جِبعه د دار اوزو شد ام جَم كد. ^{۱۴} دَمزی رقم اونا استغونای شائول و باچه شی يوناتان ره اِنْتِقالِ دده د صِيلَع د سرزمينِ بنيامين د قبرِ قيس آته شائول دَفن كد و هر چیزی كه پادشاه امر كُدد، اونا د جای اُورد. بعد ازو خُدا دُعای ازوا ره كه بِلده سرزمينِ خُو كُدد، قَبُول كد.

جنگ د خِلافِ فَلَسطِينيا

^{۱۵} بَيْنِ فَلَسطِينيا و اِسْرَائِيلِ بسمِ جنگ شد و داوود قد خِدْمَتگاری خُو رفته د خِلافِ فَلَسطِينيا جنگ كد و داوود از حال رفت. ^{۱۶} اوخته يشبی-بنوب كه یکی از اولاده رافا بود و گِرَنگی نيزه شی سه صد مِثقالِ برونز بود و يگ شمشيرِ نو د كمر خُو دشت، قَصِدِ كُشتونِ داوود ره كد. ^{۱۷} ليكن اَبِيشای باچه صَرُويه د كومكِ ازو آمد و امو فَلَسطِينيا ره زده كُشت. اوخته نفرای داوود قَسَمِ خورده دَزُو كُفت: ”تو ديگه قد ازمو د جنگ نَميبي؛ نَشْنه كه تو چراغِ اِسْرَائِيلِ ره گُل كنی.“

^{۱۸} بعد از یگ جنگ قد فَلَسطینیا دَ گوب دَر گِرِفَت که دَ امزُو جنگ سِبکای حُوشاتی ساف ره کُشت؛ ساف ام یکی از اولادِه رافا بُود. ^{۱۹} بعد ازو یگ جنگ دِیگه قد فَلَسطینیا دَ گوب دَر گِرِفَت و دَزُو جنگِ الحانان باچه یاعیر بیت-لَحْمی، جُلیاتِ جَتی ره کُشت که چیو نِیزه شی رقمِ چیو کارگاهِ بافندگی بُود. ^{۲۰} یگ جنگ دِیگه دَ جَت دَر گِرِفَت؛ دَ اُونجی یگ مَرِدِ قد بلند بُود که هر دِست و پای شی شَش کِلک دَشت که جُمَلِه ازوا بیست و چار کِلک مَوشُد؛ اُو ام از اولادِه رافا بُود. ^{۲۱} وختیکه اُو اسرائیل ره طعنه دَد، یوناتان باچه شِمعی، باچه برارِ داوود اُو ره کُشت. ^{۲۲} امی چار نفر از اولادِه رافا دَ جَت بُود که دَ دِستِ داوود و خِدمتگرای شی کُشته شُدِه اُفتَد.

سُرودِ شُکرگزاریِ داوود

^{۲۲} داوود دَ روزی که خُداوند اُو ره از دِستِ پگِ دُشمنای شی و از دِستِ شائول خلاص کد، توره های امزی سُرود ره دَ وَصِفِ خُداوند خاند ^۲ و کُفت:

”خُداوند قاده-و-پناهگاهِ مه آسته، قلعه و نِجات دِهِنده مه.

^۳ اُو خُدای مه آسته، قاده مه که دَزُو پناه مِیگیرم،

سِیر مه و قُدرتِ نِجاتِ مه؛

قلعه بلند مه؛ پناهگاهِ مه و نِجات دِهِنده مه،

تُو مَرِه از ظُلمِ نِجات مِیدی.

^۴ خُداوند ره که لایقِ حمد-و-ثنا آسته، کُوی کُدم

و ما از چنگِ دُشمنای خُو نجات پَیدا کُدم.

^۵ چراکه جلیه های مرگ چارَدور مره گرفتند

و سیل های تباھی دَ بِلَه مه هُجوم اُوردند؛

^۶ ریسپونای عالمِ مُرده ها دَ دَور مه خود ره پیچندند

و دام های مرگ دَ پیشِ رُوی مه ایشته شُدد.

^۷ ما دَ غَیتِ سختی-و- مُشکلاتِ خُو خُداوند ره کُوی کُدم

و دَ پیشِ خُدایِ خُو ناله-و- فریاد کُدم.

اُو از جایگاهِ خُو آواز مره شنید

و ناله-و- فریاد مه دَ گوشِ ازو رسید.

^۸ اوخته زمی لَرزه کده تکان خورد؛

و بُنیاد های آسمو شور خورده

از شِدَّتِ قارِ ازو دَ حَرکتِ اَمَد.

^۹ از بینی شی دُود بُر شد

و از دان شی آتِشِ ذُوبِ کُننده

که از شی قوغ ها باد مُوشد.

۱۰ او آسمو ره خَم کد و تاه اَمَد

و د تى پای شی تریکی تیره بُود.

۱۱ او د بَله کِرُوبی سوار شُدِه پرواز کد

و د بَله بال های باد دِیده شُد.

۱۲ او تریکی ره د چاردور خُو سایبان جور کد،

اُورهای تریک ره که دَز شی آوها جَم آسته.

۱۳ از روشنی حُضُورِ اَزُو

قوغ های آتَش باد شُد.

۱۴ خداوند از آسمو گرگردراغ کد؛

قادر مُتعال آواز خُو ره بُر کد.

۱۵ او تیرها ره ایله کده دُشمننا ره تیت پَرَک کد

و آتَشک رِی کده اونا ره د گَلگلمیری اَندخت.

۱۶ اوخته غُوجی های دریا دِیده شُد

و بُنیادِ زمی نُمایان شُد،

از هِیبتِ خُداوند

و از شَمَالِ بادِ بِنِی اَزُو.

^{۱۷} اُو از عالمِ باله دَ کومک مه رسیده مَره گرفت

و از آو های کَلو بُرو بُر کد.

^{۱۸} اُو مَره از چنگِ دُشمنِ زورثوی مه خلاص کد،

از چنگِ کسای که از مه بد مُوُرد؛

چُون اونا از مه کده کَلو زورثو بُود.

^{۱۹} دَ روزی که دُچارِ بلا-و-مُصِیبت بُودُم، اونا دَ جان مه اَمَد،

لیکن خُداوند پُشتیوان مه بُود.

^{۲۰} اُو مَره بُر کده دَ جای پُراخ اُورد؛

اُو مَره نِجات دَد، چراکه اُو از مه راضی بُود.

^{۲۱} خُداوند دَ مُطابِقِ عدالت مه دَز مه اَجْر دَد،

دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه قد مه رفتار کد.

^{۲۲} چراکه ما راه های خُداوند ره نِگاه کدیم

و شَریرانه از خُدای خُو رُوی گردو نَشُدیم.

^{۲۳} پِگِ احکامِ اَزُو دَ پِیشِ رُوی مه بُوده

و از دستورای شی دُور نَشْدیم.

۲۴ ما دَ حُضُورِ اَزُو بے عَیْبِ بُودیم

و خود ره از گُناه دُور نِگاه کدیم.

۲۵ پس خُداوند دَز مه اَجْر دَد، دَ مُطابِقِ عَدالْت مه

و دَ مُطابِقِ پاکی دِستای مه که دَ پِیشِ نَظَرِ اَزُو یَه.

۲۶ خُداوندا، دَ آدَمِ وفادار، تُو وفاداری خُو ره نِشو مِیدی؛

دَ نَفرِ بے عَیْب، تُو بے عَیْبِ خُو ره نِشو مِیدی.

۲۷ دَ آدَمِ پاک، پاکی خُو ره نِشو مِیدی،

لیکن دَ آدَمِ چَلَباز، هُوشیاری خُو ره نِشو مِیدی.

۲۸ تُو قَوْمِ مَظْلُومِ ره نِجات مِیدی،

لیکن چِیمای تُو دَ آدَمای کِبری-و-مَغرُورِ اَسْتَه تا اُونَا ره سَرِنِگون کنی.

۲۹ اَی خُداوند، تُو نُورِ مه اَسْتی؛

خُداوند تریکی مَره دَ رُوشنی تَبْدیل مُونه.

۳۰ دَ کُومکِ اَز تُو ما دَ بَلَه لَشکرِ حَمَلَه مُونم

و قَد تَوکَل دَ خُدایِ خُو دَ بَلَه دِیوالِ شارِها بُر مُوشم.

۳۱ خُدا راه۔ و۔ طریق شی کامل اُستہ؛

کلام خُداوند خالص اُستہ.

اُو بَلَدِہ تمام کسای کہ دَزُو پناه موبره سِپَر اُستہ.

۳۲ چُون غَیر از خُداوند، کی خُدا اُستہ؟

و غَیر از خُدای مو، کی قاده۔ و۔ پناهگاہ مو اُستہ؟

۳۳ خُدا پناهگاہ مُستَحکم مه اُستہ؛

اُو راه۔ و۔ طریق مَره بے خطر جور مُونه.

۳۴ اُو پایای مَره رقم پایای آهُو جور مُونه

و مَره دَ جای های بلند ایستلجی مُوکنه.

۳۵ اُو دِستای مَره بَلَدِہ جنگ تمرین میدیه

تاکه بازو های مه بِننه کمونِ برونزی ره خَم بدیه.

۳۶ اَی خُداوند، تُو سِپَر نجات خُو ره دَز مه دَدِے

و کومکِ از تُو مَره بَزُرگ جور کد.

۳۷ زیر پای مَره بَلَدِہ قَدَم های مه پِراخ جور کدِے

تاکه پایای مه نَلخشه.

۳۸ ما دُشمنای خُو ره دُمبال کده اونا ره نابود مُونم

و تاکه نابود نَشُدِه، پس دَوَر نَمُوخوَرَم.

۳۹ ما اونا ره نابود کدُم؛ ما اونا ره زِدَم تا دِیگه باله نَشُنِه؛

اونا دَ تِی پای مه اُفتَد.

۴۰ چُون تُو کمر مره قد قُوَت بَلَدِه جنگ بسته کدِی

و مُخالِفاي مره دَ تِی پای مه اندختی.

۴۱ تُو گردونِ دُشمنای مره دَ دِست مه ددی

و ما کسای ره که از مه بد مَوِیَرِد، نابود کدُم.

۴۲ اونا چیم دَ راه بُود، لیکن هیچ کس نَبُود که اونا ره نِجات بَدیه؛

اونا پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد، ولی اُو دَزوا جواب نَدَد.

۴۳ ما اونا ره کُفته رِقَمِ خاکِ زمی نَرَم کدُم

و دَ بَلِه ازوا لَغِه کده رِقَمِ گِلِ کُوچه پایمال کدُم.

۴۴ تُو مره از جنجالِ قوم مه خلاص کدی

و مره دَ عِنوانِ کِئِه مِلَّتِ ها برقرار نِگاه کدی؛

مردمی ره که نَمِیْشَنخْتُم مره خِدْمَت مونه.

۴۵ بیگنه‌گو خَم شُدِه دَ پِیش مه اَمَد

و امی که اونا توره مَرِه می‌شَنوَه، از اید مه مُوشه.

۴۶ بیگنه‌گو بے روحیه شُدِه

و از جای های مُسْتَحْکَم خُو قد ترس-و- لرز بُرو اَمَد.

۴۷ خُداوند زنده یه! حمد-و- ثنا دَ قاده-و- پناهگاهِ مه!

مُتعال باد خُدای که قاده نجات مه اَسْتِه،

۴۸ خُدای که اِنْتِقام مَرِه گِرِفت

و قَوْم ها ره زیر حُکمرانی مه اُورَد،

۴۹ خُدای که مَرِه از چَنگِ دُشمنای مه بُرو اُورَد.

خُداوند، تُو مَرِه دَ برابرِ مُخالفای مه سرِبلند کدی

و از دِسْتِ اَدَمِ ظالِمِ نجات دَدی.

۵۰ امزی خاطر ای خُداوند، تُو ره دَ مینکلِ مِلَّتِ ها حمد-و- سپاس مُوگِیم

و بَلَدِه سِتایشِ نام تُو سرُود میخائِم.

۵۱ اُو پیروزی های بُزرگ ره نصیبِ پادشاهِ خُو مُونه

و رَحْمَتِ خُو ره دَ مَسَحِ شُدِه خُو نشو میدیه،

د داؤود و اولاده شی تا ابدالآباد.

تورای آخر داؤود

۲۳ اینمیا تورای آخر داؤود آسته:

”وَحی داؤود باچه یسی،

وَحی مردی که بلند مرتبه شد،

وَحی مَسَح شده خدای یعقوب

و سرودخان مَورِدِ پَسَنَدِ إِسْرَائِیل؛

۲ رُوح خُداوند از طَریقِ ازمه توره مُوگیه

و کلامِ اَزُودِ سِرِ زِبُونِ مه آسته.

۳ خُدای إِسْرَائِیل توره کُفت،

قاده-و-پناهگاهِ إِسْرَائِیل دَزِ مه کُفت:

کسی که دَ بِلِه مردُمِ عَادِلَانِه حُکمرانی کنه

و دَ خُدا-ترسی پادشاهی کنه،

۴ اُو رَقَمِ رُوشَنی صُبْحِ آسته،

رقمِ آفتوی که دَ یگِ صُبْحِ بے آؤر بُرِ موشه،

رقمِ روشنی بعد از بارو

که علف ره از زمی سوزدلجی مونه؛

آیا خانوار مه دَ حُضُورِ خُداوندِ امی رقمِ نییه؟

چُونُ اُو قد ازمه عهدِ اَبَدی بسته کده

که از هر نگاه با ترتیب و مُستَحکم اَسته.

آیا اُو باعِثِ نَمُوشه که تمام کامیابی مه

و تمام آرزوهای مه دَ ثَمَرِ بَرَسه؟

لیکن آدماي شریر-و-بدکار رقمِ خار های اَسته که دُور اَندخته موشه،

چراکه اونا قد دِستِ گِرِفته نَمُوشه.

کسی که میخایه دَزوا دِستِ بَزنه،

باید یگِ اَسبابِ آینی یا یگِ چیو نیزه ره اِستِفاده کنه.

اونا دَ اُمونجی که اَسته دَ اُمونجی سوختنده موشه.“

نفرای جنگی داؤود

^۸ نام های مردای دلیر-و-جنگی داؤود اینیا اَسته: یوشیب-بَشِبِتِ تَحْکَمُونی که سرکرده

قومندانان بود، او نیزه خو ره د خِلافِ هشت صد نفر باله کد و اونا ره د یگ زمان کُشت.

^۹ بعد ازو العازار باچه دودو نوسه آخوخی بود. وختیکه داوود فلسطینیا ی ره که د اونیجی بلده جنگ جم شدد د مبارزه طلب کد، العازار یکی امزو سه نفر دلیر-و- جنگی بود که قد داوود قتی آمدد. مردای اسرائیل عقب نشینی کد، ^{۱۰} لیکن العازار ایسته شده قد فلسطینیا جنگ کد تا غیتیکه دست شی منده شد و شمشیر د دست شی چسپید. خداوند د امزو روز یگ پیروزی کته نصیب ازوا کد. اوخته لشکر دوباره د پیش ازو آمد، لیکن فقط بخاطر لُج کدون کُشته شده‌ها.

^{۱۱} بعد ازو شمه باچه اگه هراری بود. وختیکه فلسطینیا د لِحی جم شد، د جای که یگ پتی زمی پُر از عدس بود؛ لشکر اسرائیل از پیش فلسطینیا دوتا کد، ^{۱۲} لیکن شمه د مینکل امزو پتی زمی ایسته شده او ره نگاه کد و فلسطینیا ره شکست دد. د امزی رقم خداوند یگ پیروزی کته نصیب ازوا کد.

^{۱۳} د دورون جم کدون حاصلات سه قومندان از جمله سی قومندان تاه شده د غار عدلام د پیش داوود آمد؛ د امزو غیت یگ لشکر فلسطینیا د دره رفائیم خیمه زد. ^{۱۴} داوود د او زمان د پناهگاه خو بود و پیره دارخانه فلسطینیا د بیت-لحم قرار دشت. ^{۱۵} داوود هوس کده گفت: ”کشکه یگو کس از چاهی که د نزدیک درگه بیت-لحم آسته دز مه او بیره تا وچی کنم.“ ^{۱۶} اوخته امو سه نفر دلیر-و- جنگی لشکر فلسطینیا ره از مینکل شی شق کده از چاهی که د نزدیک درگه بیت-لحم بود او کشید و گرفته د پیش داوود اورد؛ لیکن داوود او ره وچی نکد، بلکه او ره د عنوان هدیه بلده خداوند لُوو کد ^{۱۷} و گفت: ”ای خداوند، از مه دور بشه که ای کار کنم! آیا ای خون امزی مردای نییه که جان خو ره د خطر اندخته رفتد؟“ امزی خاطر او نخاست که او ره وچی کنه. امی کارای بود که امو سه نفر دلیر-و- جنگی انجام ددد.

^{۱۸} آبیشای برارِ یوآب باچه صرُویه سرکرده امزُو قومندانان بود. ^{۱۹} او نامتوترین امزُو سه بود و قومندانان از او شد، لیکن د سه نفر اول نمیرسید.

^{۲۰} بنایاه باچه یهویداع یگ مردِ دلیر از قبصئیل بود که کارای کته کد؛ او دو باچه آریئیل موآبی ره کشت و د یگ روزِ برفی د یگ چقوری تاه شده یگ شیر ره از بین برد. ^{۲۱} او یگ مردِ خوش-اندامِ مصری ره ام کشت. امو مردِ مصری د دست خو یگ نیزه دشت، ولے بنایاه قد یگ سوته چپو د جنگ ازو رفت و نیزه ره از دست امزُو مصری گرفته او ره قد نیزه خود شی کشت. ^{۲۲} امی کارای بود که بنایاه باچه یهویداع انجام دد و رقم امزُو سه نفرِ دلیر-و-جنگی نامتو شد. ^{۲۳} او د مینکل امزُو سی نفر نامتو صاحب احترام شد، لیکن د سه نفر اول نمیرسید و داوود او ره قومندانان محافظین خو مقرر کد.

^{۲۴} اینی کسا شامل امزُو سی نفر بود:

عسائیل برارِ یوآب،
الحانان باچه دودوی بیت-لحمی،
^{۲۵} شمّه حرودی،
الیقای حرودی،
^{۲۶} حاصرِ فلطی،
عیرا باچه عقیش تقوعی،
^{۲۷} ابیعزر عناتوتی،
مبونای حوشاتی،
^{۲۸} صلمون آخوخی،
مهرای نطوفاتی،
^{۲۹} حالب باچه بعنه نطوفاتی،
اتای باچه ربای از جبعه بنیامین،

۳۰ بنایای پرعاتونی،
 هدای از تنگی های جاعش،
 ۳۱ ابوعلبون عرباتی،
 عزموت برحومی،
 ۳۲ الیحبای شعلبونی یکی از باچه گون یاشن،
 یوناتان ۳۳ باچه شمّه هراری،
 آخیام باچه شارر هراری،
 ۳۴ الیفلیط باچه احسبای معکاتی،
 الیعام باچه اخیتوفل جیلونی،
 ۳۵ حصرای گرملی،
 پعرای آربی،
 ۳۶ یگال باچه ناتان از صوبه،
 بانی جادی،
 ۳۷ صالح عمونی،
 نحرای بئروتی سلاح- بردار یوآب باچه صرویه،
 ۳۸ عیرای یتری،
 گارب یتری
 ۳۹ و اوریای حتی.

جمله سی و هفت نفر.

داؤود سرشماری مونه

۲۴ آتش قار خداوند بسم د ضد اسرائیل در گرفت، چون او داؤود ره د خلاف ازوا

باله كد و گُفت: ”بورو، اسرائیل و یهودا ره سرشماری كو.“^۲ پس پادشاه د یوآب

قومندان لشكر خو كه قد شی قتی بود گُفت: ”بورو، د مینکل تمام طایفه های اسرائیل از دان تا بیئرشبع بگرد و مردم ره سرشماری كو تا تعداد مردم ره بدئم.“^۳ یوآب د پادشاه گُفت: ”خداوند، خدای تو تعداد مردم ره صد برابر كلوتر كنه و چیمای بادار مه پادشاه ام ای ره بنگره! لیكن چرا بادار مه پادشاه میخایه كه ای كار ره كنه؟“^۴ مگم توره پادشاه د بله یوآب و قومندانای لشكر زور شد. پس یوآب و قومندانای لشكر از پیش پادشاه رفت تا مردم اسرائیل ره سرشماری كنه.^۵ اونا از دریای اُردن تیر شد و د نزدیک عروعر، د طرف راست شاری كه د مینکل دره جاد سون یعزیر آسته خیمه زد. بعد ازو اونا د جلعاد و سرزمین تحتیم- حدشی رفت و ازونجی د دان- یعن آمده طرف صیدون دور خورد^۷ و د قلعه صور و تمام شارای حویا و كنعانیا رفت و د جنوب یهودا تا بیئرشبع آمد.^۸ پس وختیكه اونا د تمام سرزمی گشت، اونا بعد از نه ماه و بیست روز دوباره د اورشلیم آمد.^۹ یوآب تعداد مردمی ره كه سرشماری شد د پادشاه گُفت: از اسرائیل هشت صد هزار مرد جنگی شمشیرزن بود و از یهودا پنج صد هزار مرد.

^{۱۰} داوود بعد از سرشماری كدون مردم خود ره د دل خو ملامت كد. پس داوود د خداوند گُفت: ”امی كار ره كه كدیم، گناه غدر كنه ره مرتكب شدیم. آلی ای خداوند، خاهش مونم كه گناه خدمتگار خو ره ببخش، چراكه ما غدر یگ كار احمقانه كدیم.“^{۱۱} صباح گاه روز دیگه شی وختیكه داوود از خاو باله شد، كلام خداوند د جاد نبی كه بلده داوود پیشگویى موكد، آمده گُفت: ”^{۱۲} بورو و د داوود بگی كه خداوند اینی رقم موگیه، ما سه چیز ره د پیش تو میلم؛ تو یکی ازوا ره انتخاب كو و ما او ره د حق تو انجام میدیم.“^{۱۳} پس جاد د پیش داوود رفته دزو گُفت: ”هفت سال قحطی د سرزمین تو بیهه؛ یا سه ماه از پیش دشمنای خو دوتا كنی و اونا تو ره دُمال كنه؛ و یا بلده سه روز سرزمین تو د مرض وُبا گرفتار شنه؛ آلی فكر كو و تصمیم بگیر كه ما د امزو كه مره ری كده چی جواب ببرم.“^{۱۴} داوود د جاد گُفت: ”سخت بیچاره شدیم. بهتر آسته كه د

دِسْتِ خُداوند بُفتی، چُون رَحْمَتِ اَزُو بُزُرگِ اَسْتَه؛ وَلِے نِیلِ کِه دَ دِسْتِ اِنْسَانِ بُفْتَم.“

^{۱۵} پَس خُداوند مَرَضِ وُیا رِه اَمزُو صُبْحِ تا وختِ تَعِیْنِ شُدِه دَ بِلِه اِسْرَائِیلِ رِیِ کد و هفتاد هزار نفرِ قَوْمِ از دَانِ تا بئِیرِشَبَعِ مُرد. ^{۱۶} وختی مَلايِکِه دِسْتِ خُو رِه دَ بِلِه اَوْرُشَلِیْمِ دِرَاز کد تا اُو رِه بِيخِي تَبَاهِ کَنه، خُداوند رَحْمِ کَدِه دَمِ بَلَا رِه گِرِفْتِ و دَ مَلايِکِه کِه مَرْدُمِ رِه از بَينِ مُوْبَرْدِ گُفْت: ”بَسِ اَسْتَه! دِسْتِ خُو رِه بَگِیر.“ دَ اَمزُو غَیْتِ مَلايِکِه خُداوند دَ نَزْدِیکِ خَرْمُوْجُوْیِ اَرَوْنَه یَبُوسِي بُوْد. ^{۱۷} وختی داوود اَمُو مَلايِکِه رِه کِه مَرْدُمِ رِه مِيزَدِ دِید، اُو دَ خُداوند گُفْت: ”تُوخِ کُو، ما گُناه کَدِیم؛ خَطَا از مِه سَر زَدِه؛ وَلِے اَمِي گُوسِپِنْدُو چِيزِ کَار کَدِه کِه دَ بَلَا گِرِفْتَارِ شُدِه؛ پَس لُطْفاً بَیلِ کِه دِسْتِ تُو دَ بِلِه اَزْمِه و دَ بِلِه خَانُوَارِ اَتِه مِه دِرَاز شُنِه.“

داوود یگ قربانگاه آباد مونه

^{۱۸} دَ اَمزُو رُوزِ جَادِ دَ پِیشِ داوود اَمَدِ و دَزِ شِي گُفْت: ”بُورُو، یگِ قُرْبَانِگَاهِ بَلَدِه خُداوند دَ بِلِه خَرْمُوْجُوْیِ اَرَوْنَه یَبُوسِي اَبَادِ کُو.“ ^{۱۹} پَس داوود مُطَابِقِ گُفْتِه جَادِ، اَمُو رَقْمِ کِه خُداوند اَمْرِ کَدَدِ، رَفْت. ^{۲۰} وختی اَرَوْنَه تُوخِ کد و دِید کِه پادشاه و خِدْمَتْگَارِایِ شِي سُونِ اَزُو مِیِیِه، اَرَوْنَه رَفْتِ و دَ پِیشِ پادشاه خُود رِه قَدِ رُویِ خُو دَ زَمِي اَنَدَخْتِ ^{۲۱} و اَرَوْنَه گُفْت: ”چَطُور کِه بَادَارِ مِه پادشاه دَ پِیشِ خِدْمَتْگَارِ خُو اَمَدِه؟“ داوود گُفْت: ”اَمَدِیمِ تا خَرْمُوْجُوْیِ رِه از تُو بَخْرُمِ و یگِ قُرْبَانِگَاهِ بَلَدِه خُداوند اَبَادِ کُنْمِ تا مَرَضِ وُیا از بِلِه مَرْدُمِ دُورِ شُنِه.“ ^{۲۲} اَرَوْنَه دَ داوود گُفْت: ”بَادَارِ مِه پادشاه هَر چِيزِي کِه دَ نَظَرِ شِي خُوبِ مَعْلُومِ مُوشِه، بَگِیرِه و تَقْدِیمِ کَنه. اِینِه، گاوِ هَا بَلَدِه قُرْبَانِي سُوخْتَنِي، چَپَرِ و یُوغِ گاوِ هَا اَمِ بَلَدِه هِيزُمِ حَاضِرِ اَسْتَه.“ ^{۲۳} اَیِ پادشاه، اَرَوْنَه پَگِ اَمزِي چِيزَا رِه دَزِ تُو مِیدِیِه.“ اَمچَنانِ اَرَوْنَه دَ پادشاه گُفْت: ”دُعَا مُونَمِ کِه خُداوند، خُدایِ تُو قُرْبَانِي تُو رِه قَبُولِ کَنه.“

^{۲۴} لَیکِنِ پادشاه دَ اَرَوْنَه گُفْت: ”نَه، ما اُونَا رِه دَ هَر قِیمَتِ کِه تُو بَگِي، دَمزُو قِیمَتِ از تُو

میخرم؛ ما بلده خداوند، خدای خو قربانی سوختنی بدون قیمت تقدیم نمونم. “ پس داؤود
خرموجوی و گاو ها ره د پنجاه مثقال نقره خرید. ^{۲۵} و داؤود د اونجی یگ قربانگاه بلده
خداوند آباد کد و قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی تقدیم کد. اوخته خداوند
دُعای ازو ره بلده سرزمین شی قبول کد و مَرَضِ وُبا از اسرائیل دور شد.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

afghanbibles.org © آزرگی

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.